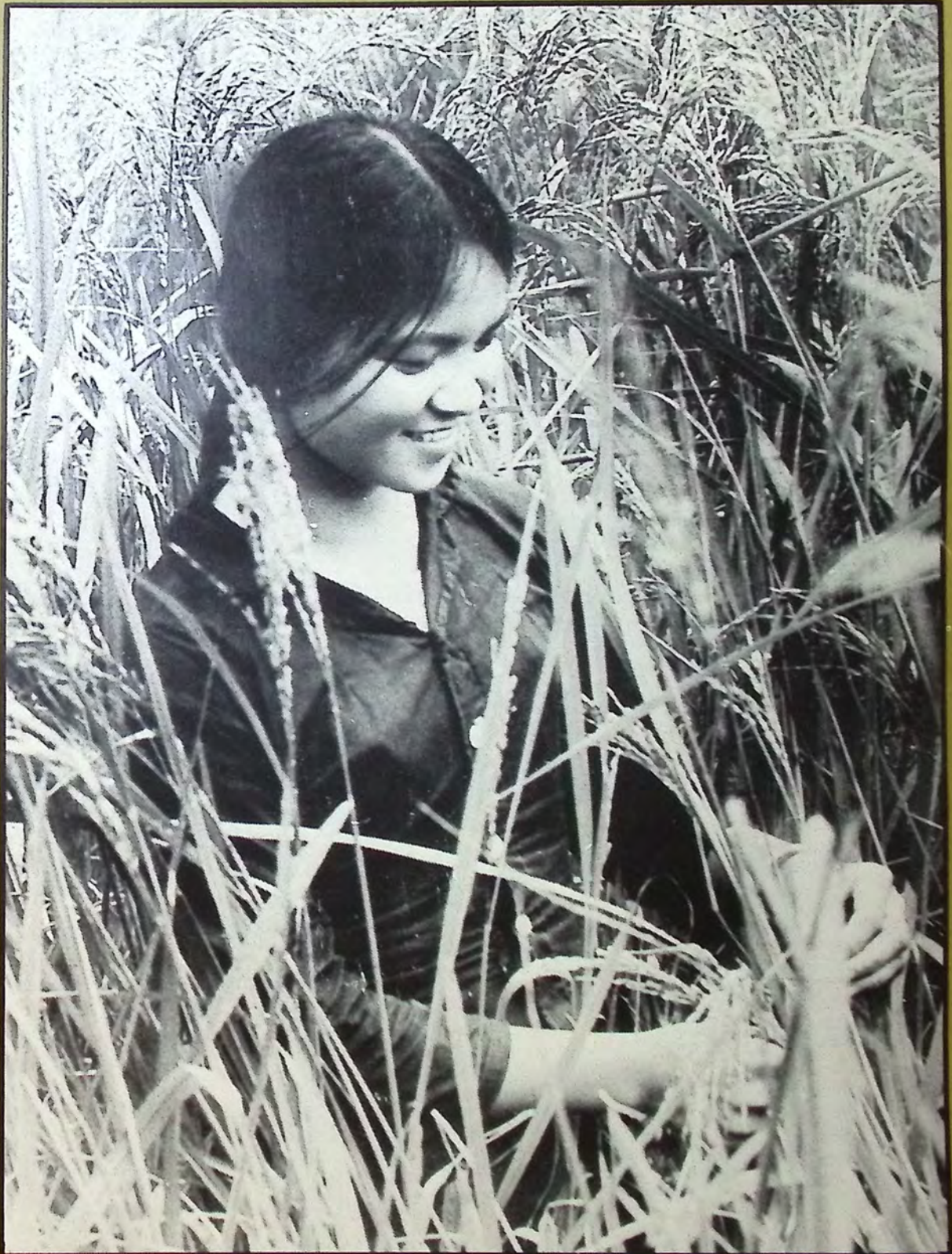


for vietnam

nr.1 1976
årgang 11
pris kr.5,-

UTGITT AV SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM



BYGG VENNSKAPET MELLOM NORGE OG DET FRIE VIETNAM!

Hva skjer i Vietnam etter frigjøringa?

Er det nødvendig å drive Vietnam-arbeid nå? Slike og lignende spørsmål er det mange venner av det vietnamesiske folket stiller seg for tiden.

Solidaritetskomiteen for Vietnam hadde landsmøte i Trondheim 8.-9. november 1975, der vi diskuterte disse spørsmåla.

I 10 år har Solkom stått i spissen for støtten til Vietnams frigjøringskrig mot USA-imperialismen. Solidariteten med folket i Vietnam og resten av Indokina har vokst seg sterk i disse åra. Tusenvis av mennesker har gått i demonstrasjoner, samla inn penger og jobba i FNL-grupper over hele landet. Gjennom For Vietnam har vi spredd løpende informasjon om situasjonen i Vietnam og folkekrigens framgang.

Solkoms landsmøte vedtok enstemmig at støttearbeidet for Vietnam må fortsette. I en uttalelse fra landsmøtet blir det slått fast at Solkom, i pakt med situasjonen i Vietnam nå, er en vennskapsorganisasjon med det vietnamesiske folket og skal arbeide for å styrke vennskapet mellom Norge og det frie Vietnam. Gjennom For Vietnam, vårt viktigste bindeledd til Vietnam-opinionen, vil vi bringe grundig

informasjon om utviklinga i landet, og også ta opp Vietnams ærerike historie og etter hvert belyse spesielle sider ved det vietnamesiske samfunnet. Solkom har lokal-avdelinger flere steder i Norge som driver aktivt venns-kapsarbeid med Vietnam. (Se intervju annet sted i bladet.)

Etter at folket fikk makta i Vietnam, har det vietnamesiske folket tatt fatt på store oppgaver. Landet skal gjenoppbygges og gjenforenes. Sør-Vietnam fullfører den demokratiske revolusjonen samtidig som de har begynt å bygge sosialismen. Flere land enn Vietnam har gjennomgått en liknende utvikling, men hvert land har sine særtrekk, og utviklinga vil derfor være forskjellig i hvert land. Solkom mener at det frie Vietnam fortjener like mye oppmerksomhet som det kjempende Vietnam.

Ved å drive venns-kapsarbeid forsvaret vi også frigjøringskampens seier.

Men Vietnam har fortsatt fiender i Norge

Presse og masse-media fortier i beste fall utviklinga i landet. I verste fall gjør de som Morgenbladet, som skriver om utrenskninger og arbeidstreire. Dette er løgnpropaganda i kjent Morgenblad-stil. I For Vietnam

vil du finne sannhet en om det som skjer i Vietnam!

Når Vietnams fiender er aktive, kan ikke vi, Vietnams venner, sitte med henda i fanget! Vi må spre kjennskap til det heltmodige Vietnams framganger i fredstid.

Vi håper og tror at det nummeret av FV du nå holder i handa gir svar på en del spørsmål dere har stilt dere om Vietnam etter frigjøringa. For de som har lyst til å sette seg grundigere inn i enkelte saker, kan Solkom levere stoff til studier. Vi som utgir dette bladet vil gjerne ha kritikk, positiv og negativ, slik at vi kan forbedre bladet neste gang det kommer.

Men vårt mål er ikke bare å informere. Solkom vil også aktivisere langt fler i venns-kapsarbeidet! Ta kontakt med oss dersom du bor på steder der vi har lokalgrupper!

Der hvor vi ikke har aktive grupper vil vi gjerne hjelpe til å starte, så sett i gang!

De som vil melde seg inn, eller kontakte oss av andre grunner, kan skrive til Solkom i Oslo. Medlemskap koster kr. 50, pr. år inkludert abonnement på For Vietnam. (Kr. 25,- for skoleelever, vernepliktige og pensjonister.)

MELD DERE INN I SOLKOM!
FRAM FOR ET AKTIVT VENNSKAPS-
ARBEID MED DET FRIE VIETNAM!

INTERVJU MED EN SOLKOM-AKTIVIST:

INGEN GRUNN TIL Å NEDLEGGE SOLKOM

FV: -Du har vært Solkom-aktivist lenge. Nå er Vietnam frigjort, og det er fred i landet. Hvorfor vil Solkom likevel fortsette med sitt arbeid?

T: -Det er riktig at Vietnam er frigjort. Den nye situasjonen stiller Solkom overfor helt nye oppgaver. På Solkoms 9. landsmøte i Trondheim slo vi bl. a. fast: "Folket har idag makta i Vietnam. Det stiller Solkom overfor nye oppgaver. Solidaritetsarbeidet må avløses av venns-kapsarbeid. Målsettinga for vårt arbeid er å styrke båndene mellom det norske og det vietnamesiske folket. Vi vil forsvare seieren, styrke den politiske og materielle støtten til det vietnamesiske folket og kjempe for ei riktig framstilling av de indokinesiske folkenes frigjøringskamp mot USA-imperialismen."

Det er klart at Vietnam har store og vanskelige oppgaver å løse. Solkom som venns-kapsorganisasjon har også mange oppgaver å ta fatt på for å oppfylle vår målsetting. Det er ingen grunn til å nedlegge Solkom.

FV: -Hvordan vil dere jobbe for å løse de oppgavene dere står overfor?

T: -Vi vil spre informasjon og kunnskap om det vietnamesiske folkets liv, kultur, samfunn og deres arbeid for et rikt, sjølstendig og sosialistisk Vietnam. Dette vil vi først og fremst gjøre gjennom bladet vårt, For Vietnam. Det er viktig at mange leser FV. Det er et godt blad som folk kan lære mye av. Det er jo lite å lese i dagspressa om Vietnam, og det som står er stort sett usannheter. Forts. s. 28

INNHold:

Leder.....	s. 1
Intervju med FNL-aktivist.....	s. 2
Kart over Vietnam.....	s. 3
Kommunike fra den politiske og konsultative konferansen om gjenforeninga.....	s. 4
Den lange kampen for nasjonal enhet.....	s. 6
Utdrag fra Truong Chinh's politiske rapport.....	s. 8
Ho Chi Minh-mausoleet.....	s. 11
Vietnam-test.....	s. 11
PRR's utenrikspolitikk.....	s. 11
Om kultur.....	s. 12
Et vietnamesisk folkeeventyr.....	s. 12
Fra føydalisme til sosialisme.....	s. 14
"Jorda til den som dyrker den!".....	s. 16
Gjennomføringa av den nasjonaldemokratiske revolusjonen.....	s. 18
FNL 15 år.....	s. 20
PRR-ambassade i Stockholm.....	s. 21
Laos er fritt!.....	s. 20
Vietnams uvenner i Norge.....	s. 21
En landsbylærerinne forteller.....	s. 22
På nederlagets veg.....	s. 28
Til minne om Ho Chi Minh.....	s. 30

VIETNAM



Vietnam er et land med høye fjell og store sletter, og med et nett av floder. 4/5-deler av landet består av fjell, og det høyeste fjellet er 3.142 m høyt. Slettene er meget plane og ligger bare et par meter over havet.

KLIMAET

Ettersom Vietnam er avlangt og har store høydeforskjeller, er variasjonen i klimaet stor.

VINTEREN (november-april)

Vinteren er tørr i hele landet. Iflodene er det så lite vann at man kan se steiner.

I nord blåser kalde, tørre vinder fra Sibir og Kina. Temperaturen ligger på 15-20 grader, men kommer man høyt opp i fjellene kan den synke til minus 2 grader. De kalde vindene kan fremkalle tåke som kan bli liggende i flere uker.

I sør blåser det en annen vind. Der blir det aldri vinter, det er varmt året rundt. Temperaturen ligger på omkring 26 grader.

SOMMEREN (mai-oktober)

En het fuktig havvind blåser over hele landet. Det er omkring 28-29 grader varmt. Det regner ofte. Flodene går over sine bredder. Den Røde Flods vannstand kan øke med 10 meter enkelte steder. I regntida rammes nord- og midtre Vietnam ofte av tyføner som kan gjøre stor skade.

DYRELIV

Blant de store dyrene kan nevnes: elefant, tiger, panter, bjørn, vildbøffel og hjort. I trærne fins aper, marekatter og ekorn. Det fins papegøyer, påfugler, fasaner og trost. I havet og flodene er det mye fisk. Som husdyr har vietnameserne bøffer, okser, griser og høns.

NATURRIKDOMMER

Landet er rikt på mineraler.

Vietnam har noen av verdens mest fruktbare områder. I jorda vokser framfor alt ris, men også mais, søtpoteter, soia og frukter som ananas, banan, "litchi", mango, appelsin, mandarin og plommer.

På store plantaser dyrkes gummitrær, kaffe, te og tobakk, bomull, sukkerrør, jute og mye annet.

I skogen fins verdifulle treslag. Krigen har i stor utstrekning hindret produksjonen.

FOLKET

Det er ca. 35 millioner mennesker i Vietnam. Av disse bor ca. 87% på de store slettene ved kysten. De tilhører folkegruppen Viet, og snakker vietnamesisk, "kinh". I fjellstrøkene bor ulike fjellfolk som har egne tradisjoner og ofte egne språk. Alt i alt fins det over 60 folkegrupper i Vietnam. I århundreder har disse folkene sammen bygget den vietnamesiske nasjonen.

**«nord og sør
fins det en v**



forent igjen- akrere vår ...»

ho chi minh

kommunike

fra den politiske og konsultative
konferansen om gjenforening

Spørsmålet om den vietnamesiske nasjonens enhet har vært en av de viktigste kamsakene for det vietnamesiske folket så lenge frigjøringskampen har pågått.

Imperialistene har forstått dette, og har desperat forsøkt å opprettholde den kunstige delinga av landet og spredd løgnaktig propaganda om at sør og nord er to land.

Derfor er det en stor seier når Vietnam nå blir endelig gjenforent innen første halvdel av 1976. 25. april skal det være valg til fellesnasjonalforsamling, som skal bestemme felles hovedstad og flagg.

Hand i hand med kampen for gjenforening går den sosialistiske revolusjonen. På de følgende sidene bringer vi stoff fra den politiske og konsultative konferansen om gjenforeninga som blei holdt i Saigon, Ho Chi Minhs by 15. -21. november-75.

I en annen artikkel tar vi opp imperialismens forsøk på deling av landet gjennom tidene.

Delegasjoner fra respektive Nord- og Sør-Vietnam holdt 15. -21. november 1975 en politisk konsultativ konferanse i Ho Chi Minhs by for å diskutere spørsmålet om Vietnams gjenforening på statsplanet.

Konferansen blei holdt i en entusiastisk atmosfære, prega av brorskap og solidaritet mellom brødrene i nord og sør. Nguyen Huu Tho, ordfører og formann i PRR's Rådgivende Råd åpna høytidelig konferansen. Truong Chinh, leder for delegasjonen fra nord, og Pham Hung, leder for delegasjonen fra sør, la fram to viktige politiske rapporter.

Konferansen minnet med stor bevegelse om president Ho Chi Minhs store fortjenester, han som viet hele sitt liv til kampen for fedrelandets uavhengighet og gjenforening, og folkets frihet og lykke.

Konferansen framførte sin dype takk til kjempere og landsmenn som heltemodig har ofra seg for fedrelandet og dermed gjort den modige, iherdige og ukuelige kamptradisjonen i landet en la rikere.

Diskusjonene fant sted i en gledesfylt livlig og demokratisk atmosfære, og delegatene presenterte dyptgående analyser om spørsmålene på dagsorden. Konferansen slo enhetlig fast alle politiske spørsmål, de mål og skritt som skal vedtas for å gjennomføre landets gjenforening på det statlige planet, og beviste med det vår nasjons jernvilje og brennende ønsker.

Konferansen forsikra at Vietnam er en nasjon. Helt fra Hung-folket som bygde landet til den ærerike Ho Chi Minh-epoken, har den vietnamesiske

Forts. neste s.

kommunike

fra den politiske og...

nasjonen gått gjennom mange etapper med heltemodig kamp for å forsvare landets uavhengighet, frihet og enhet. I Ho Chi Minhs epoke har vårt folk, leda av Indo-Kinas Kommunistiske Parti, idag Vietnams Arbeiderparti, framgangsrikt gjennomført August-revolusjonen, som brøt imperialistenes og føydalherrenes lenker. Den 2. september 1945 leste president Ho Chi Minh opp for hele landet og verden den historiske sjølstendighetserklæringa som innebar grunnleggninga av den Demokratiske Republikken Vietnam. Det er den første folke-demokratiske stat i Sørøst-Asia, med en enhetlig nasjonalforsamling, en sentral regjering og lokale maktorganer på alle nivåer, fra nord til sør. Etter Augusterevolusjonen kom de franske kolonialistene igjen for å angripe Vietnam. Hele nasjonen besvarte president Ho Chi Minhs hellige oppfordring og reiste seg til en motstandskamp som varte i 9 år, og vant til slutt den store seieren ved Dien Bien Phu. Dette tvang de franske kolonialistene til å undertegne Geneve-avtalen i 1954, som anerkjente Vietnams uavhengighet, suverenitet, enhet og territoriale integritet. Men den amerikanske imperialismen som prøvde å gjennomføre sine intervensjonistiske planer i Indo-Kina, etterfulgte de franske kolonialistene, og engasjerte seg dypt i en angrepskrig for å forevige delinga av landet vårt, forandre Sør-Vietnam til en amerikansk nykoloni og militærbase, brukte Sør-Vietnam som et springbrett for å angripe DRV, hindre sosialismens utbredelse i Sørøst-Asia, og sabotere den nasjonale frigjøringsbevegelsen som feide over Indokina. Våre landsmenn over hele landet bekjempet heltemodig de amerikanske imperialistenes lumske planer. Den nordlige delen av landet, som var frigjort, gjennomførte den sosialistiske revolusjonen og bygde sosialismen, og blei slik en solid base for revolusjonen i hele landet. Under ledelse av VAP's klarsynthet og intime forbindelser med folkene i Laos og Kambodsja, førte vårt folk i 20 år motstandskampen mot de amerikanske imperialistene for nasjonens redning, med hjelp fra de sosialistiske broderlanda og med varm støtte fra verdens folk og de progressive i USA. Vi vant den ene seieren etter den andre, og tvang de amerikanske imperialistene til å undertegne Paris-avtalen i 1973, som bandt dem til å respektere vårt folks grunnleggende nasjonale rettigheter, og trekke tilbake sine egne og sine alliertes tropper fra den sørlige delen av landet.

Men umiddelbart etter å ha undertegnet Parisavtalen, begynte de amerikanske imperialistene og deres lakeier alvorlig å sabotere den. Derfor var vårt folk tvunget til å fortsette kampen for å tvinge dem inn i nederlag og svakhet. Folkets og de væpnede styrkers allmenne offensiv og reisning våren 1975, som blei avslutta av den historiske Ho Chi Minh-kampanjen, tilføyde dem et dødelig slag og sluttet med en ærerik seier som knuste det amerikanske nykolonialistiske regimet i Sør-Vietnam.

Den 30. april gjenvant vårt land sin fullstendige uavhengighet, og i virkeligheten er de to sonene allerede gjenforent på mange måter. Nå har fullføringa av landets gjenforening blitt et ytterst viktig krav for nasjonens og fedrelandets framtid.

Den politiske og konsultative konferansen kom enhetlig fram til at den vietnamesiske revolusjonen har gått inn i en ny etappe da landet i fellesskap gjennomfører den sosialistiske revolusjonen og oppbygginga. Det er den mest fullstendige og solide gjenforening.

Uavhengighet, enhet og sosialisme henger nøye sammen. Sosialismen er målet og den nødvendige tendensen i det vietnamesiske samfunnet. Det er bare denne vegen som for alltid kan bevare uavhengighet og enhet, som kan bygge et blomstrende land og et sterkt forsvar, en avansert kultur og vitenskap, som kan garantere velstand og lykke for kommende generasjoner.

Konferansen kom enhetlig fram til at den viktigste oppgava i fullføringa av gjenforeninga er at denne gjennomføres på statsplanet. Det er en grunnleggende forutsetning for at vi raskt, med kraft og solidaritet skal føre vårt land mot sosialismen, stadig styrke vårt folks rett til kollektivt lederskap, planmessig utvikle økonomien og kulturen i samsvar med de spesielle forhold som gjelder i de to sonene, og bygge et nytt samfunn og forme nye mennesker i hele landet.

Konferansen slo enhetlig fast at det snarest mulig bør organiseres allmenne valg i hele landet til en felles nasjonalforsamling for hele landet. Den uavhengige og sosialistiske nasjonalforsamlinga, som er det høyeste organet for statsmakta i Vietnam, vil fatte beslutninger om de statlige institusjonene, utpeke statlige, ledende organer og vedta en ny grunnlov for et samla Vietnam. De allminnelige valgene kommer til å finne sted i første halvdel av 1976, i samsvar med de demokratiske prinsippene om universelle, jevn-

byrdige, direkte og hemmelige valg. Antall representanter vil bli bestemt i forhold til antall innbyggere, en representant pr. 100.000 innbyggere. Ansvarlig for valget i hele landet blir et nasjonalt valgråd med like mange representanter fra hver sone. Rådets oppgave er å kontrollere valgene i hele landet, gjøre sammensetninger, presentere resultatet, utferdige til de valgte og avlevere en rapport om valgresultatet til nasjonalforsamlinga. Hver sone danner sitt eget ansvarlige valgorgan.

Det organ som leder valget i nord blir nasjonalforsamlingas faste utvalg, og i sør PRR's rådgivende råd. Sammenkallinga av nasjonalforsamlinga og formannskapet til den første sesjon, før valg til sesjonens presidium er holdt, vil bli behandla av formannen i DRV's nasjonalforsamlings faste utvalg og formann i RSVN's PRR's rådgivende råd.

I tillegg til de større spørsmål som er behandla av konferansen, blir de konkrete problemene med valgene i hver sone behandla av ansvarlige organ. Etter ei ukes arbeid blei den politiske og konsultative konferansen om landets gjenforening avslutta med framgang. Det er en viktig politisk seier for folket over hele landet.

Konferansen er fast bestemt på å virkeliggjøre den store president Ho Chi Minhs ord: "Vietnam er ett, den vietnamesiske nasjon er en. Elvene kan tørke ut, fjellene forvitres, men denne sannhet kommer alltid til å bestå."

I løpet av konferansen har våre landsmenn i nord og sør og i utlandet sendt hilsninger, organisert møter og manifestasjoner for å hilse den og binde seg til å gjøre sitt beste for å nå framganger på alle områder til dens ære.

For å utvikle resultatet som blei nådd på den politiske og konsultative konferansen, må alle kadre, hele befolkninga fra Lang Son til Ca Mau, løfte patriotismen og sosialismens fane enda høyere, forene seg, utnytte framgangene og utvikle konkurransebevegelsen i arbeidet og produksjonen, ta hensyn til virkeligheten og massenes interesser, respektere folkets rett til kollektivt lederskap over hele landet og sørge for at de kommende allminnelige valgene får et godt resultat og at valgdagen virkelig blir en festdag i hele landet. Vårt folk som har beseira den franske imperialismens gamle kolonialisme og den amerikanske imperialismens nykolonialisme, vil utvilsomt lykkes i å bygge et fredelig, uavhengig, enhetlig og sosialistisk Vietnam, og dermed bidra aktivt til verdens folks kamp for fred, nasjonal uavhengighet, demokrati og sosialisme.

Ho Chi Minhs by den 21. november 1975 for delegasjonen fra nord, delegasjonssjef Truong Chinh.

for delegasjonen fra sør, delegasjonssjef Pham Hung.



Sør-vietnamesisk frigjøringssoldat hylles i nord.

Den lange kampen for nasjonal enhet

Tidligere var Vietnam et uavhengig og enhetlig land, og den vietnamesiske nasjonen var en nasjon. Men de maktene som har angrepet Vietnam, som har krenket den nasjonale uavhengigheten og som har forsøkt å undertrykke folket, har også med alle midler prøvd å undergrave og ødelegge folkets og nasjonens enhet. Forsøkene på å splitte opp folket, sette vietnameser opp mot vietnameser, var en taktikk for å erobre Vietnam raskere. Derfor var folkets kamp for nasjonal uavhengighet hel uatskillelig fra kampen for nasjonal enhet.

Ved midten av 1800-tallet inaledet de franske kolonialistene aggresjonen mot Vietnam. De okkuperte landet og delte det i 3 regioner, alle med ulike administrasjoner. For å komme fra en region til en annen, måtte folk oppføre seg som om det dreide seg om å reise fra et land til et annet. På denne tida strøk Frankrike navnet Vietnam fra verdenskartet.

Fra 1940 var det Japans politikk å danne "et stort Øst-Asia." Japan invaderte Vietnam for å føre landet

inn i "den felles velferdssonen", som de kalte det. På denne måten ble "splitt og hersk"-politikken gjennomført og delinga av Vietnam i 3 soner ble opprettholdt.

Frigjøringsfronten Viet Minh ble dannet i 1941 og samlet folket i Vietnam til en kraft. Den allmenne reisningen i August -45 tvang de japanske fascistene og de franske kolonialistene ut av landet. Overfor folket og verden

Forts. neste side

Den lange...

utropte president Ho Chi Minh den Demokratiske Republikken Vietnam den 2. september-45. I begynnelsen av 1946 ble det holdt valg i hele landet til en nasjonalforsamling som i slutten av samme år vedtok DRV's første grunnlov.

I og med Augustrevolusjonen ble kolonialismen fullstendig bekjempet og folkets demokratiske rettigheter ble innført i hele landet. Uavhengigheten og enheten var nå gjenvunnet.

Da Frankrike framprovoserte et nytt angrep på Vietnam i desember-46, reiste folket seg med kraft for å forsvare landets uavhengighet og enhet. Da franskmennene fikk støtte av de amerikanske imperialistene, gikk de sammen inn for en politikk som skulle få vietnameser til å bekjempe vietnameser. Igjen en splitt og hersk-taktikk.

Marionetteregjeringen Bao Dai ble dannet og marionettetropper bygd opp, men folket lot seg ikke kue og frigjøringsfronten vokste og ble sterkere.

Motstanden mot de franske kolonialistene og USA-imperialismen varte i nærmere 9 år og ble avsluttet med den store seieren ved Dien Bien Phu. Geneve-avtalen fra juli 1954 ble undertegnet på grunnlag av internasjonal erkjennelse om Vietnams uavhengighet, suverenitet, enhet og territoriale integritet. I samsvar med denne avtalen

skulle landet gjenforenes, og det skulle holdes valg innen 1956. Mens forberedelsene til valget foregikk var demarkasjonslinja ved den 17. breddegrad mellom Vietnams nordlige og sørlige del, en foreløpig militær, og ikke en politisk og territorial grense.

Ettersom den amerikanske imperialismens hensikter var å forlenge og utvide krigen, blande seg stadig dypere inn i Indokina, forvandle området til en amerikansk nykoloni og militærbase, ble en fredelig løsning nødvendig for å tilintetgjøre USA's planer og vinne en delseier, for siden å kjempe videre for en total seier. Men freden hadde bare så vidt blitt gjenopprettet før USA drev Frankrike ut av den sørlige delen av landet, for alene å nedkjempe det vietnamesiske folket.

De amerikanske imperialistene prøvde på alle måter å skape "to Vietnam." Den 23. oktober 1954 erklærte USA's president Eisenhower at USA var fast besluttet på å "gjøre Sør-Vietnam til en stat for seg. "De opprettet den såkalte "Republikken Vietnam", skapte en marionetteadministrasjon som representerte reaksjonære feydalherre og militaristiske kapitalister i den amerikanske imperialismens tjeneste.

Videre bygde de opp sin egen hær, og plasserte frekt Sør-Vietnam inn i rammen av militæralliansen SEATO, som USA ledet.

På ordre fra USA avviste president Ngo Dinh Diem i 1956 forhandlinger med nord angående gjennomføring av valg for hele landets gjenforening. Frigjøringsbevegelsens framganger gjorde at USA ble nødt til å sende mer enn en halv million amerikanske soldater til direkte aggresjon mot Sør-Vietnam. Samtidig retta USA beskyldninger av typen "Nord angriper Sør" osv., og startet en krig i lufta og til sjøs mot Nord-Vietnam i håp om å svekke Nord og stanse hjelpen til frigjøringsfronten i Sør.

Ved offensiven og reisen under Tet i 1968, som FNL gjennomførte, led de amerikanske angriperne store nederlag. Resultatet ble at de måtte stanse bombingene av Nord-Vietnam og ble tvunget til å sette seg til forhandlingsbordet i Paris.

Den Provisoriske Revolusjonære Regjering (PRR) og FNL pressa USA til slutt til å undertegne Parisavtalen 27. januar 1973. USA måtte her nok en gang underskrive på et dokument som klart slo fast Vietnams rett til enhet. Men som USA brøyt Geneve-avtalen i 1954, brøyt de også Parisavtalen. Deres politikk var fortsatt å splitte folket, for å bekjempe den store framgangen frigjøringskampen hadde. Men USA's strategi slo feil. Etter nederlag på nederlag ble de til slutt drevet fullstendig ut av Vietnam.

På tross av franskmennenes, japanernes og amerikanernes forsøk på å dele Vietnam og erobre landet, har det vietnamesiske folket holdt uavhengighetens og enhetens fane høgt. De seiret i kampen mot imperialismen, og kan nå endelig forene hele folket og landet.

den vietnamesiske umiddelbare

Uoffisiell oversettelse fra svensk av FV-redaksjonen.

Vi trykker på de neste sidene utdrag av Truong Chins politiske rapport til den politiske og konsultative konferansen i Saigon, Ho Chi Minhs by, den 15.-21. november i fjor.

Kjære kamerater og venner, Vårt folks og vår armers store seier i offensiven i vår har innledet en ny etappe i vår historie. Vårt lands strategiske oppgave under denne etappen er å fullbyrde landets gjenforening, og med kraft og stabilitet føre hele landet mot sosialismen. "Etter Sør-Vietnams totale befrielse og vårt lands fullstendige gjenerobring av uavhengigheten, er et av de kravene

det haster mest med, å fullbyrde gjenforeninga."

"Gjenforeninga av landet må i en situasjon da nord allerede er befridd og gått videre mot oppbygginga av sosialismen, idag skje på basis av nasjonal uavhengighet og sosialisme, et høyere nivå som illustrerer en ny utvikling i gjenforeninga av landet.

HVORFOR ER DET NØDVENDIG Å GJENFORENE LANDET PÅ GRUNNLAG AV UAVHENGIGHET?

Fordi vårt folk kategorisk har tilbaketrukket "gjenforening" under fransk kolonialisme, og også under den amerikanske nykolonialismens herredømme. For oss er det bare på grunnlag av virkelig uavhengighet at virkelig enhet kan skapes, og den fullstendige

enhet kan skapes, og den fullstendige uavhengigheten gjør det mulig å skape fullstendig enhet.

HVORFOR ER DET NØDVENDIG Å GJENFORENE LANDET PÅ GRUNNLAG AV SOSIALISMEN?

Fordi sosialismen betyr frihet og lykke for folket. Det sosialistiske styret betyr at det ikke fins menneskers utbytting av mennesker, men der alle arbeider etter evne og får lønn etter ytelse. Det sosialistiske samfunnet er et samfunn med en blomstrende økonomi, utviklet kultur, vitenskap og teknikk, et sterkt nasjonalt forsvar der folks rett til å utøve kollektivt lederskap er garantert, der de ulike etniske nasjonalitetene og begge kjønn er like for loven, der religionsfrihet respekteres.



revolusjonens oppgaver

Sosialismen tilgodeser de arbeidendes (manuelt og intellektuelt arbeidende) og alle progressives uavviselige ønsker og interesser. Sosialismen er den nødvendige innretningen for et menneskelig samfunn.

Oppbyggingen av sosialismen er ingen lett sak, men krever flittig og skapende innsats, arbeid med teknikk, disiplin og høy avkastning, en iherdig kamp mot vanskeligheter som skal overvinnes, og i begynnelsen oppofringer for at man siden skal kunne nyte velferd og lykke."

"I nord bygges nå sosialismen. Når begge sonene sammen går mot sosialismen, får vi et grunnlag for en virkelig og sikker gjenforening av landet."

"Allerede ved dannelsen definerte partiet klart og kategorisk de endelige målene for revolusjonen. Om man velger den riktige veien for å nå disse målene, da leder revolusjonen til seier. Nå når uavhengigheten er gjenerobret, kan våre land, under de nåværende historiske omstendigheter slå inn på en av følgende veier: enten gjennom en overgangsperiode som fører til sosialismen, eller følge den kapitalistiske utviklingsveien. Den sistnevnte er full av millioner arbeidendes blod og tårer. Den innebærer ubønnhørlig undertrykking og utsugning. . .

Vi er fast besluttet på ikke å gå inn på denne veien, full av lidelse. Vår vei til redning kan bare være den som fører til sosialismen, den eneste veien som

kan skape velstand i vårt land, lykke for vårt folk og som kan garantere vårt land evig uavhengighet og enhet."

"Sett fra en annen synsvinkel kan man spørre seg om sør som har gjennomgått den nasjonale, demokratiske og folkelige revolusjonen, idag må fortsette med dette enda en tid innen overgangen til den sosialistiske revolusjonen og oppbygginga av sosialismen kan skje?"

Vi anser ikke dette som nødvendig. Den store seieren i vår avsluttet ære-rikt den nasjonale, demokratiske og folkelige revolusjonen i sør og inn-

Forts. neste side

den vietnamesiske revolusjonens ...

ledet en ny etappe for befolkningen i Sør-Vietnam med nye strategiske oppgaver, den sosialistiske revolusjonens periode."

"Samtidig må de resterende oppgaver i den nasjonale, demokratiske og folkelige revolusjonen gjennomføres av disse bevegelsene:

-Folkets brede lag må mobiliseres for opprettelsen av den revolusjonære makten, og man må passe på at folket blir de som virkelig får bestemme over sin skjebne.
-kontrarevolusjonære må undertrykkes, tidligere medlemmer i marionettehæren og dens administrasjon må få hjelp til omskolering slik at de kan være til nytte for samfunnet.

-restene av føydalherrenes eiendommer må elimineres, restene av problemet med "jorda til den som dyrker den" må løses på de plasser der det er et problem i det sosiale livet."

"Kort sagt, etter den totale seieren i den patriotiske motstandskampen mot den amerikanske aggresjonen, gjenerobret landet vårt sin uavhengighet og enhet, og ettersom den ennå ikke er fullstendig, er det derfor en oppgave nå å fullføre den. I og med den fullstendige seieren i motstanden mot den amerikanske aggresjonen har begge sonene, som tidligere hadde hver sin strategiske oppgave, (nord: den sosialistiske revolusjonen og oppbygginga av sosialismen, og sør: den nasjonale, demokratiske og folkelige revolusjonen)

nå en felles strategisk oppgave: den sosialistiske revolusjonen og oppbygginga av sosialismen."

INNHALDET I OG MÅLET MED FULLBYRDELSEN AV LANDETS GJEN- FORENING.

Kjære kamerater og venner,
I dag er de to sonene i vårt land allerede gjenforent og likner hverandre på flere områder:

1) Befolkningen i begge sonene blir i sin revolusjonære kamp ledet av et eneste virkelig marxist-leninistisk parti.

2) I begge sonene fins det en nasjonal enhetsfront med en arbeider-bonde-allianse som grunnlag, de væpnede styrkene og den revolusjonære makten som tilhører folket og som gjennomfører de historiske oppgavene i proletariatets diktatur: å garantere folket rett til kollektivt lederskap, undertrykke kontrarevolusjonære og å bygge det sosialistiske samfunnet.

3) Under den nye etappen må begge sonene bidra til gjennomføringa av landets gjenforening, gjennomføre den sosialistiske revolusjonen og bygge sosialismen på ulike nivåer. Nord som har kommet lenger enn sør i overgangsperioden til sosialismen, må nå hjelpe sør til å komme igang.

4) Alle vietnamesere, uten et meget lite antall individer, lengter etter hjemlandets gjenforening. Men begge sonene skiller seg fortsatt på visse punkter, og disse forskjeller må løses skrittvis i takt med revolusjonens prosess.

5) Stort sett fins det to økonomiske sektorer i nord: den statlige og kollektive. Den individuelle er ubetydelig. I sør fins det fem: den statlige, den kollektive, den kombinert statlige og private, den privatkapitalistiske og den individuelle.
6) I nord fins ikke de utbytende klassene lenger (borgere, godseiere). I sør fins arbeiderklassen, bøndene, småborgerskapet, det nasjonale borgerskapet, den kapitalistiske kompradorklassen og rester av den føydale godseierklassen. Majoriteten i sør er bønder og småborgere.

7) Vietnam er ett land, men fortsatt delt i to stater. Nord har en nasjonalforsamling, sør har ingen. I nord fins det en sosialistisk konstitusjon og lovverk. I sør fins ingen av delene, Bare FNL's program og visse bestemmelser som har karakter av demokratiske lover utformet av regjeringen.

8) I nord har marxismen-leninismen en ledende rolle i samfunnet, og den sosialistiske kulturen gjennomsyrrer de nasjonale særtrekkene og massene, og er stadig i utvikling. I sør inntar president Ho Chi Minhs og partiets tanker den fremste plassen, og har skapt den fantastiske kampånden hos kadrene og befolkningen. Men på den andre siden er den amerikanske nykolonialismens og den føydale ideologiens skadelige innflytelse fortsatt alvorlig."

Videre sier truong Chinh:

"At det fins likeartede innslag og likheter i begge soner kommer av at begge har gjennomført revolusjonen etter Vietnams Arbeiderpartis revolusjonære linje. I den grad ulikheter fremdeles eksisterer mellom begge sonene, er det fordi nord ble befrikket og innledet den sosialistiske revolusjonen før sør. Imidlertid er likhetene grunnleggende og avgjørende, mens ulikhetene bare er vilkårlige og foreløpige. Spørsmålet nå er at vi må forsterke og fullføre de deler som allerede er like og identiske i begge sonene. Samtidig må vi få bort ulikhetene og skillene, trinnsvis og i takt med utviklingen av den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga. Dette er det praktiske og viktige målet i fullbyrdelsen av landets gjenforening på basis av uavhengighet og sosialisme."

"I nord kan man ikke stanse opp og vente på sør. I stedet må man med enda større kraft gå fram på den sosialistiske revolusjonens og oppbyggingas vei for å skape flere gunstige vilkår som i sin tur gjør det mulig for sør å nå igjen nord. I sør kan man ikke vente på at alle oppgavene i den nasjonal-demokratiske og folkelige revolusjonen skal gjennomføres innen man innleder den sosialistiske revolusjon og oppbygging. Man må ta vare på alle gode forutsetninger og erfaringer man har i nord av sosialistisk oppbygging, for uten å vente sette igang oppgavene i den nye perioden."



PRR: For en sjølstendig og alliansefri utenrikspolitikk !



Republikken Sør-Vietnams Provisoriske Regjering har etter hvert opparbeidet seg stor respekt over hele verden. Det er først og fremst det vietnamesiske folkets heltemodige frigjøringskamp som har ført til dette.

Etter frigjøringa av hele Vietnam er det mange som spør seg hvilken utenrikspolitikk PRR nå vil føre. I denne artikkelen skal vi se litt nærmere på de hovedlinjene PRR følger på dette området nå.

TILSLUTNING TIL DE ALLIANSE-FRIE STATENE

Den vietnamesiske utenrikspolitikken vil sjølsagt ta farge av den lange kampen mot USA-imperialismen. PRR tilslutta seg for lenge siden de alliansefrie statene. Etter frigjøringa blei også Nord-Vietnam med. På disse statenes utenriksminister-møte i Lima i august i fjor understreket Madame Thi Binh, PRR's utenriksminister, betydninga av Sør-Vietnams medlemskap i organisasjonen. Hun poengterte videre at Sør-Vietnam ikke vil tillate noen fremmede baser på sin jord, slik at landsdelen aldri skal kunne brukes som utgangspunkt for

angrep mot andre land. PRR ser fortsatt USA-imperialismen som en stor fare for Vietnam og resten av Sørøst-Asia (se egen artikkel), og Madame Thi Binh uttalte at SEATO's oppløsning er et viktig skritt på vegen til å knuse fullstendig USA's innflytelse i området. SEATO er en sørøst-asiatisk parallell til NATO, og en base for USA-imperialismen. Pakten skal nå oppløses.

SØR-VIETNAMS OLJEFØREKOMSTER

Det har vakt en del oppsikt blant venner av Vietnam at PRR har sagt seg villig til å samarbeide med alle stater, inkludert USA, om utvinninga av oljeressursene utafor kysten.

For det første er det nødvendig å slå fast at PRR øyeblikkelig annullerte alle de avtalene fascistene Thieu hadde inngått med andre land. Dermed er det den revolusjonære administrasjonens premisser som legges til grunn for et eventuelt samarbeid. Disse er, som ellers i det internasjonale arbeidet, prinsippene om gjensidig respekt for uavhengighet, suverenitet og territorial integritet, samt ikke-innblanding i indre anliggender. Oljepolitikken må dessuten sees i lys av Sør-Vietnams akutte behov for bensin. Dette har de ikke ekspertise eller teknikk

til å utvinne sjøl. Siden PRR har lang erfaring i kampen mot imperialismen, er det ingen grunn til å tvile på at de veit hva de gjør når de inngår avtaler med andre land.

VENNSKAP OG SAMARBEID-GJENSIDIG RESPEKT

PRR vil samarbeide og styrke vennskapet med alle land som respekterer landets uavhengighet, suverenitet og territoriale integritet. Samarbeidet må også grunnlegges på gjensidig fordel og respekt. På det diplomatiske området har PRR hatt store framganger den siste tida. Regjeringa er nå anerkjent av over 100 stater.

Vietnameserne sjøl understreker alltid det spesielle vennskapet med folkene i Laos og Kambodsja. De 3 landene i Indokina har støtta hverandre så senge frigjøringskampen har pågått, og vil nå utvide forbindelsene i fredstid, med støtte til de pågående revolusjonene i alle landa.

PRR anser Vietnam for å tilhøre den 3. verden. Siden Vietnam har årelang erfaring i å bekjempe imperialismen, vil de gi støtte og hjelp til den 3. verdens kamp for nasjonal uavhengighet.

“Når vi har bygget dammen og laget vegen, har vi fordrevet og beseiret fienden, da er det kunst.”



I dette bladet trykker vi et gammelt tradisjonelt vietnamesisk folkeeventyr og ei moderne novelle. Vi ønsker med dette å illustrere at hovedtendensen i den vietnamesiske kunsten og kulturen har hele tiden vært nasjonal og patriotisk og rettet mot dem som utsugde folket og gikk fremmede inntrengeres ærend. Samtidig vil vi gjennom disse prøve å gi deg et lite innblikk i hvor betydningsfullt det kulturelle frontavsnittet har vært i vietnamesernes kamp for frihet, uavhengighet og sosialisme.

På spørsmål om hvordan et så lite land kan vinne over verdens sterkeste militær-makt svarer gjerne vietnameserne at den sterkeste pepperfrukten ikke alltid er den største. Vietnams seier kommer først og fremst av at folket har en ukuelig vilje til å leve som vietnamesere, som et uavhengig og fritt folk. Den nasjonale kulturen er noe av det viktigste i de følelser for nasjonen og den nasjonale bevissthet som er grunnlaget for denne patriotismen. Hele tida mens amerikanerne og deres lakeier styrte i SVN hadde de hatt et bevisst politisk forhold til kulturen. De har latt analfabetismen få blomstre blandt massene. På universitetene har de nesten fullstendig avskaffet det vietnamesiske språket. Systematisk har CIA kontaktet alle intellektuelle og alle kunstnere for å prøve å kjøpe dem, og represalier er blitt brukt om ikke dette var mulig. "Voice of America" hadde sendinger på vietnamesisk 24 timer i døgnet. De dårligste sidene ved den amerikanske kulturen kom etter hvert til sterkt å prege byllivet i sør. Prostitusjon og pornografi, vold og alkoholisme var det som møtte befolkningen som ble tvunget fra landsbygda til byene. Imperialistene ville skape det nye menneske, fremmed for sin egen kultur og tradisjoner, og åpen for den amerikanske kultur og propaganda. På tross av den enorme fattigdom, både fysisk og kulturellt, på tross av de hundre tusener som var blitt tvunget til å la seg prostituere ser vi nå at massene også har klart kampen mot imperialistenes kultur.

et vietnamesisk folkeeventyr:

Det var en gang en stakkars faen som verken hadde hus eller hjem, slekt eller venner, helse eller krefter. Hva annet kunne han gjøre enn å tigge? Derfor gikk han fra dør til dør og fra landsby til landsby og stolte på forsynet og menneskenes gode vilje. Så en vakker dag fikk han belønning for sin tålmodighet. I stedet for rester fra gårsdagen kveldsmat som folk brukte å gi ham, fikk han en hel bolle full av ny, ukokt ris av en rik bonde. "Så vakker den er," tenkte tiggeren, "den ser nesten ut som perler."

Mens han gikk til elva spekulerte han på om han skulle spise risen som den var, eller om han skulle ha grønnsaker eller fiskesaus til.

"Det kan jeg bestemme når risen er kokt," tenkte han, "først og fremst må jeg jo vaske den." Og så senket han risbollen forsiktig ned i det rennende elvevannet.

I samme øyeblikk begynte det plutselig å blåse, og vinden lagde så store bølger på elva at de skylte bort all risen, og tiggeren ble stående igjen like utsulta som før.

Mens jo mer magen hans knurret, jo mer tenkte den stakkars mannen på risen sin. Og jo mer han tenkte på det han hadde mista, jo sintere blei han og til slutt bestemte han seg for å stevne vinden inn for den Himmelske Domstol for tyveri.

Så gikk han til den Himmelske Dommers hus, banket på og la fram følgende bønnskrift: "Undertegnede som er en ensom tigger fra provinsen Ha Donal har fått tømt sin eneste bolle med ris

i elva av Deres Keiserlige Høyhets tjene, herr Vind. Da denne handling har hatt ugunstig innvirkning på undertegnades appetitt og dessuten strider mot den mest elementære rettferdighet, henstiller undertegnede med ydmykhet om at denne urett må gjøres god igjen ved at bollen med ris erstattes av herr Vind."

Den Himmelske Dommer lo først litt av dette eiendommelige brevet som tross sitt offisielle preg var fullt av overstrykninger, blekkklatter og stavefeil, noe som vi ikke vil gjengi her, ettersom vi er redd for at du i så fall lett vil kunne ta etter.



Men så tenkte den Himmelske Dommeren at en godt kan si sannheten både med blekkflekker og stavefeil, og derfor innkalte han Vinden, tiggeren og deres vitne for Domstolen.

Etter at tiggeren hadde forklart sin historie i minste detalj, og uten å glemme et eneste riskorn, kremtet den Himmelske Dommer, vendte seg til Vinden og spurte:

-De begynte altså å blåse uten det minste varsel?

-Ja, herre, svarte Vinden.

-Og hvorfor det, om jeg tør spørre.

-For denne herrens skyld, svarte Vinden og pekte på en feit kjøpmann i dyrebare klær.

-Han hadde nemlig hastverk og ba meg blåse skipene hans oppover elva, og ettersom jeg er en tjenestevillig person etterkom jeg hans ønske.

-Og hvorfor hadde De slikt hastverk med å komme oppover elva, spurte Dommeren kjøpmannen.

-Fordi mine ti skip var lastet med ris, Deres Høyhet, og om mine skip kom fram til hovedstaden før konkurrentene mine, da kunne jeg selge lasta dyrere, forklarte kjøpmannen.

-Der ser De, Himmelske Dommer! skreik tiggeren -Vinden hjelper den rike mannen som eier ti skip fulllastet med ris, uten å bry seg med å vente til den fattige er ferdig med å skylle sin eneste bolle ris! Jeg krever rettferdighet, rettferdighet....

-Ditt usle krek, avbrøt kjøpmannen ham. -Hvordan tør du å sammenligne din gamle risbolle med mine stolte skip?

-Og hadde du forresten bedt meg om å holde meg stille? spurte Vinden.

-Nei, det hadde du ikke, fortsatte han, men denne staselige herren her, han har til og med brent røkelse for at jeg skulle blåse i seilene på skipene hans!

-Rettferdighet! Rettferdighet! skreik tiggeren på nytt. -Eller hører til og med Himmelen bare på den som har røkelse å brenne?

-Han krenker den Himmelske Domstol! skralte Vinden. -Hører ikke Deres Høyhet at han vanærer Dem?

-Og oss også! la kjøpmannen til.

-Det er du din uforskammede tigger som skulle straffes! skreik han og trampet i jorda av sinne.

-Men nå er det jo faktisk meg som er dommer her og ikke dere, sa Himmelen. Denne tiggeren er sikkert og visst verken respektfull eller høvelig, men så er heller ikke dere verken respekt-able eller ærlige. Han har ingen røkelse eller oppdragelse, men dere har ikke noe hjerte. Dessuten er hans mage tom for deres fullastede skips skyld. Hør nå derfor etter og lytt til min dom: Du, kjøpmann, som er årsaken til at han mistet sin bolle med ris, du skal gi ham en bolle full av ris hver dag så lenge han lever, og du, Vind, du må aldri mer blåse om morgenen når de

Forts. s. 28

DA VINDEN STO FOR RETTEN

FOR VIETNAM bringer på de følgende sidene 3 artikler som behandler den nasjonaldemokratiske revolusjonen i Sør-Vietnam.

Vietnameserne anser at i og med frigjøringa 30. april 1975 fullførte folket i Sør-Vietnam den demokratiske revolusjonen og begynte å bygge sosialismen. En historisk etappe i Vietnams utvikling er dermed avslutta.

Hva er den nasjonaldemokratiske revolusjonen? Hvordan ble den gjennomført i Vietnam?

Disse og andre spørsmål vil vi prøve å besvare på de neste sidene, og samtidig se på sammenhengen mellom denne perioden og det som skjer i Vietnam akkurat nå.

svartebørs)

Om dette sier vietnameserne:
"Den folkedemokratiske revolusjonen skjer i en forberedende periode som skal lede til den sosialistiske revolusjonen. Har den en gang seiret og en regjering av arbeidere og bønder blir opprettet, så kommer industrien til innen landet til å utvikles, proletære organisasjoner kommer til å forsterkes, proletariatets lederskap konsolideres, og klasseforholdene endres til proletariatets fordel. Siden kommer kampen til å utvikle seg så vel i dybden som i bredden, og den folkedemokratiske revolusjonen kommer til å gå videre mot den proletære revolusjonen.
(Politiske teser for Indokinas Kommunistiske Parti oktober 1930.)

I den folkedemokratiske staten blir det opprettet en sosialistisk sektor av tidligere utenlandsk, imperialistisk eiendom, og i jordbruket blir jord tatt fra føydalistene og gitt til bøndene.

Den nasjonaldemokratiske revolusjonen blir altså også en revolusjon mot føydalismen, og småproduksjon og småeiendom er hovedsida i økonomien.

I de fleste land i den 3. verden har den nasjonaldemokratiske revolusjonen kommet før den sosialistiske. Disse landene er underlagt imperialismen samtidig som de ofte har sterke rester av føydalismen, og det fins lite stor-industri. Derfor går hovedmotsigelsen i disse landene mellom imperialismen, føydalistene og kompradorborgerskapet på den ene sida, og bøndene, arbeiderne, de andre arbeidende, det nasjonale

Fra føydalisme til sosialisme

I den 3. verden har land som Kina, Albania, Korea og Nord-Vietnam gjennomført en nasjonaldemokratisk (folkedemokratisk) revolusjon.

Kina var for eks. fra frigjøringa og inntil kooperativenes seier på landsbygda i 50-åra et folkedemokrati.

I alle disse landa har folkedemokratiet representert et stadium mellom føydalismen og sosialismen.

I og med den sosialistiske revolusjonen blir borgerskapet undertrykt av arbeiderklassen, og man får proletariatets diktatur.

I dette samfunnet er det demokrati for massene, og arbeiderklassen står i ledelsen for utviklinga i samfunnet. Under sosialismen kan småeiendom, kapitalistisk eiendom, finnes i liten

grad, men den sosialistiske er dominerende, det vil si at arbeiderklassen og folkets stat har kontroll over produksjonsmidlene. Det er altså ikke grunnlag for at kapitalister får utbytte arbeiderklassen.

I den nasjonaldemokratiske revolusjonen er det imperialismen, føydalistene og lakeikapitalistene (kompradorborgerskapet) som blir undertrykt av folket. I dette samfunnet er det demokrati og frihet for arbeiderne, bøndene, de patriotiske intellektuelle og også nasjonalborgerskapet. De nasjonalt innstilte kapitalistene blir oppmuntret og støttet til aktivitet, men blir også hindret i handlinger som skader samfunnet i å gå framover, og som skader folkets interesser. 'for eks.

borgerskapet og andre anti-imperialister på den andre.

Det er altså i denne situasjonen flere klasser som kan støtte revolusjonen mot føydalismen og imperialismen enn det er som i første omgang støtter den sosialistiske revolusjonen.

UTVIKLINGA I NORD-VIETNAM FRA 1945.
Den utviklinga som er beskrevet over er gjennomført i Nord-Vietnam. Vi skal ganske kort se på de tiltakene som måtte settes i verk før den sosialistiske oppbyggina begynte.

Etter seieren over japanerne i 1945, begynte Den Demokratiske Republikken Vietnam en omfattende jordreformkampanje. Parolen "jorda til den som dyrker den" ble satt ut i livet. Dette betydde at småeiendommen dominerte

i DRV.

Etter at målsettingene var nådd i jordbruket og industrien var begynt å fungere bra, startet den sosialistiske oppbygginga. I jordbruket betydde det at kooperativbrukene erstattet privateiendommen, og at staten økte sin innflytelse også på denne sektoren av samfunnsproduksjonen. (Se egen artikkel) I industrien fikk ikke lenger kapitalistene, heller ikke de som hadde støttet kampen mot imperialismen, lov til å utbytte arbeiderklassen. Her må nevnes at det i DRV ikke var noen stor kapitalistklasse fra før. DRV fjernet grunnlaget for menneskers utbytting av mennesker, i og med at det arbeidende folkets stat overtok produksjonsmidlene.

31. desember 1959 fikk Nord-Vietnam sin første nasjonale og sosialistiske grunnlov.

FORHOLDENE I SØR-VIETNAM

Hovedtrekkene i utviklinga i Sør-Vietnam har fulgt og følger de samme linjene som i Nord-Vietnam, men samtidig er det sjølsagt særtrekk. Dette henger nøye sammen med frigjøringskampen sørvietnameserne har ført. FNL og PRR kontrollerte lenge før den fullstendige frigjøringa av landet 30. april store deler av Sør-Vietnam. I disse frigjorte områdene hadde folket sin egen administrasjon og bygget samfunnet slik det tjente dem.

Den nasjonaldemokratiske revolusjonen var derfor langt framskreden da frigjøringa kom.

Parolen om "jorda til den som dyrker den" var satt ut i livet i stor grad, og i mange provinser var det kooperativer. Den nasjonaldemokratiske revolusjonen gikk derfor hånd i hånd med kampen mot imperialismen.

I Politisk Program vedtatt på Vietnams Arbeiderpartis kongress i 1951, slo partiet fast følgende om den perioden vi nettopp har beskrevet:

"Den vietnamesiske revolusjonens grunnleggende oppgave nå er å drive de imperialistiske angriperne ut og å gjenvinne virkelig uavhengighet og nasjonal enhet, å fjerne sporene etter føydalismen og halvføydalismen og fordele jorda til den som bruker den, samt å utvikle et demokratisk styre for folket og legge grunnen for sosialismen."

På dette grunnlaget sier vietnameserne at de fullførte den nasjonaldemokratiske revolusjonen i og med frigjøringa. Dermed begynte den sosialistiske oppbygginga av landet. Sjøl om noen områder, spesielt store byer, på grunn av krigen ikke hadde gjennomgått den samme utviklinga som landsbygda, mener vietnameserne at det ikke var nødvendig at den nasjonaldemokratiske revolusjonen var gjennomført til siste punkt over hele landet før de kunne starte den sosialistiske revolusjonens

epoke.

Samtidig er det viktig å se at PRR's politikk siden frigjøringa bærer preg av at den nasjonaldemokratiske revolusjonen måtte fullføres på viktige områder. PRR's program er et bredt program. Et eksempel på dette er forsoningspolitikken: Nasjonale og patriotiske kapitalister ble oppmuntret til å hjelpe til med gjenoppbygginga. De fikk og får fortsatt støtte av regjeringa. Tidligere medlemmer av Thieu's Saigon-administrasjon ble ønsket velkommen av den revolusjonære administrasjonen, så sant de ikke saboterte gjenoppbygginga og aktivt motarbeidet PRR og FNL. Derfor sitter tidligere offiserer i Saigon-hæren enkelte steder i PRR's lokale administrasjoner. Likevel er det arbeidende folket, med arbeiderklassen og fattigbøndene i spissen, den ledende krafta i gjenoppbygginga, og har ledelsen i staten.

Folkets ledende rolle er blitt poengtert gang på gang, både i politiske dokumenter og i praktisk politikk. Et eksempel på dette er arbeidet med å gjøre fagforeningene til en reell politisk kraft.

I de bedriftene som enda eies av private, har arbeiderne innflytelse over produksjonen og sine egne arbeidsforhold. Eieren kan ikke diktere dem slik som under vanlige kapitalistiske produksjonsforhold.

Hovedlinja med hensyn til industrien i den nasjonaldemokratiske revolusjonens etappe var å styrke statseiendommen.

Dette var ikke bare nødvendig, men også en logisk følge av at den industrien som fantes i Sør-Vietnam ved frigjøringa var eid av USA eller USA's trofaste tjenere i Vietnam. Slike stråmenn for imperialismen ble øyeblikkelig fratatt all makt for å hindre sabotasje, spekulasjon og svarte børs. Ved å straffe disse vietnamesiske landsforræderne demonstrerte PRR for all verden at det idag er folkets interesser som settes i høysetet i Vietnam. Dermed hadde Sør-Vietnam raskt etter frigjøringa en stor statseid industri. Denne politikken ble fulgt også i jordbruket.

PRR satte umiddelbart igang kampanjer for å hjelpe folk til å flytte tilbake til de landsbyene de kom fra for å dyrke opp igjen ødelagt og ubrukt mark. Denne bevegelsen fortsetter enda, og er et viktig ledd i både den nasjonaldemokratiske revolusjonens endelige fullføring og i den sosialistiske oppbygginga. Der hvor det ikke fantes kooperativer er det blitt satt i gang tiltak for å starte slike. PRR begynte i det små ved at bøndene hjalp til å dyrke hverandres jord. Gjennomføringa av "nye økonomiske områder-bevegelsen" er en annen viktig sak. Den går ut på å skape flest mulig sjølberga områder, både med hensyn til industri og jordbruk. Det er PRR's lokale administrasjoner som mobiliserer folk til å dra til slike områder. (Se egen artikkel.)

For å gi et innblikk i hva som kommer til å skje i året 1976 i hele Vietnam, skal vi sitere litt fra Hanoi-avisa Nhan Dan,

Forts. s. 28



«Jorda til dem s

I den nasjonaldemokratiske revolusjonen er arbeiderklassen og bønder ledende. Spørsmålet om jorda og eiendomsretten til den er derfor viktig. Nord-Vietnam har gjennomgått en nasjonaldemokratisk revolusjon, og den er nettopp fullført i Sør-Vietnam. Vi skal i denne artikkelen se nærmere på bondas kamp i Vietnam, både historis og hvilken rolle de spiller idag.

ET TRADISJONSRIKT JORDBRUKS-LAND.

Det vietnamesiske folkets historie begynner for over 4000 år siden. Da levde Viet-folket ved den Røde Flod. De levde av å dyrke ris. Etterhvert som Viet-folket blei tallrike spredde de seg sørover. For å kunne gjøre dette, måtte de også beherske vannet og elvene, slik at den livsviktige risdyrkinga kunne fortsette. Demninger er derfor blitt bygget i Vietnam svært lenge. Viet-folket fortsatte å dyrke opp slettene. På 1600-tallet var nesten hele det landområdet vi idag kaller Vietnam bebodd. Da begynte Mekongdeltaet å bli dyrka opp. Folket bodde i en slags landsbyer. I lang tid var det to slags eiendomsforhold til jorda i landsbyene. Det var jord eid av private og fellesjord for hele landsbyen. Så seint som på 1500-tallet var en stor del av jorda felleseid, men etter det begynte den privateide delen å ta over.

ET FOLK I KAMP MOT FREMMEDE INNTRENGERE.

Vietnam har vært trua av fremmede makter lenge før vår tid. På 200-300-tallet var landet i kamp mot Kina. Folkets kamp for å beholde jorda henger sammen med kampen mot disse inntrengerne. Samtidig henger den sammen med kampen mot innenlandske reaksjonære. Inntrengerne, slik tilfellet var med Kina, tok jorda eller overlot den til vietnamesiske landsforrædere. Folket måtte betale høge skatter. Men samtidig som Vietnam har vært utsatt for utenlandske angripere i århundreder, har det pågått en frigjøringskamp i like mange år. Da landet frigjorde seg fra Kina i 938, blei en sterk vietnamesisk stat bygd opp. Den var grunnlagt på bønder, liv-egne og slaver som var undertrykt av store jordeiere. Altså et system vi kan kalle føydalisme.

Det vietnamesiske folket har kjempet mot føydalismens åk helt opp til våre dager, siden imperialistene og innenlandske reaksjonære har prøvd å undertrykke folket og kontrollere jordeiendommene ved hjelp av føydalismens

metoder.

De vietnamesiske kongene hadde under hele den føydalistiske perioden eiendomsrett til mesteparten av jorda, og hersket over bønder som slaver. Etter hvert vokste det fram et sterkt sjikt av mandariner, som hadde stor makt og var en slags statstjenestemenn. All rikdom hadde sitt utgangspunkt i jorda. Kongen, prinsene, adelen og mandarinerne levde på folkets arbeid. Det var også en del sjøleide bønder, som etter hvert blei en større gruppe. Motsigelsene mellom det arbeidende folket og utsugerne blei tydeligere og tydeligere. På 1400-tallet skjedde det ganske store forandringer: de jordeide bønder blei den ledende klassen. Hovedskillet i befolkninga gikk dermed mellom jordeierne, kongens mandariner og den kommunale administrasjonens ledere på den ene sida, og de arbeidende bønder, i hovedsak fattige og jordløse bønder, på den andre.

I og med at de store godseierne fikk makt, måtte det komme til en konfrontasjon mellom disse og kongen i kampen om hvem i herskerklassen som skulle regjere. Dette førte til at to storgodsfamilier blei splitta, og en slo seg ned i sør og den andre i nord. Dermed var landet midlertidig delt. Vietnam var da oppe i ei krise som førte til et folkelig opprør, Tay Son-bevegelsen (1771-1802). Den gjenforente landet og avskaffa storgodssystemet. Imidlertid var samfunnet svakt, og da franskmennene hjalp den tidligere kongeslekta i Sør-Vietnam, kom denne til makta igjen. Det vietnamesiske folket erfarer noe de både før og seinere har fått kunnskaper om: nemlig at det bare er folket som virkelig slåss for nasjonal frigjøring. Hoffet og de reaksjonære kapitulerte umiddelbart for franskmennene. Vietnameserne veit at samtidig som de slåss mot utlendinger, slåss de også mot quislinger, og dermed for sin egen frihet. Da franskmennene angrep for alvor i 1858, greip folket og de lærde patriotene til våpen og kjempa tappert mot kolonialistene.

I og med at det vietnamesiske borgerskapet kjempa innbyrdes om makta, fikk Frankrike en lettere oppgave med å beseire landet. Fra 1900-tallet etablerte det koloniale regimet et kompleks av føydalherrer og kompradorborgere. Dette har siden bestått helt til Vietnam blei endelig frigjort 30. april. Franskmennene, japanerne og til sist USA-imperialismen har vært nødt til å benytte seg av føydalismen for å kue bønder og resten av folket. Derfor

har også bønder vært så aktive og ledende i frigjøringskampen. Jorda eides helt til 30. april av imperialistene, som hadde bønder som slaver til å arbeide for seg.

I Nord-Vietnam siden 1945, og nå i Sør-Vietnam, er jorda i folkets eie.

HVA SKJEDDE I NORD ETTER 1945? Etter at japanerne var slått i 1945 og Vietnam erklært uavhengig, begynte den nasjonaldemokratiske revolusjonen. Siden Frankrike ikke hadde oppgitt sin kolonialistiske politikk og greide å kontrollere Sør-Vietnam, måtte den Demokratiske Republikken Vietnam gjennomføre den i nord.

Da seieren var vunnet, begynte DRV på en omfattende jordreform. Den ga store resultater og blei avslutta i 1956.

I denne tida blei 810.000 hektar jord distribuert til 2.104.000 jordløse og fattige bondefamilier. Parolen "Jorda til den som dyrker den" blei satt ut i livet og gjennomført. DRV var altså dominert av småeiendom og småproduksjon. Da bondas sentrale krav var gjennomført og landet i ferd med å restituere seg igjen etter krigen, begynte den sosialistiske revolusjonen. I jordbruket begynte den med gjen-sidige hjelpetiltak. Etter fant bønder det nødvendig å gå over til kooperativer, altså felleseie av jorda.

Først lavnivå-kooperativer, der det i en viss utstrekning også var privateid jord, siden høgnivå-kooperativer, der alt var felleseid. Som i industrien sto kampen om å styrke statens innflytelse over produksjonen, det vil si at arbeiderklassen og det arbeidende folket skulle eie produksjonsmidlene. I jordbruket tar en slik prosess lengre tid, men i 1965 lå 80% av kooperativene på et høgt nivå. Overgangen fra kollektivt eie til hele folkets eiendomsrett er ikke så stor. I og med den sosialistiske revolusjonen fjerna DRV grunnlaget for menneskers utbytting av mennesker. 31. desember 1959 vedtok nasjonalforsamlinga en ny grunnlov. Den var DRV's første sosialistiske grunnlov.

SØR-VIETNAM I DRV'S FOTSPOR. PRR har satt seg som mål å gjennomføre så raskt som mulig den samme utviklinga som i Nord-Vietnam. Dette er en stor og omfattende oppgave, særlig fordi den sørlige delen av Vietnam er enda mye mer ramma av USA's krigsherjinger enn Nord-Vietnam. Dette gjelder ideologisk og kulturelt, såvel som materielt og økonomisk. Under krigen var prinsippet om "Jorda til den som dyrker den" veg-

om dyrker den !»

ledende for PRR og FNL i de frigjorte områdene. Derfor starta de ikke på bar bakke etter frigjøringa. Tvert imot var den nasjonaldemokratiske revolusjonen på god veg til fullføring i disse områdene.

De store jordeiendommene i sør var før 30. april besatt av utenlandske eiere, eller imperialistiske monopoler. Disse blei med en gang kasta ut og tvunget til å forlate landet. PRR sto dermed overfor oppgava å omfordele denne jorda til folket i Sør-Vietnam. Dette var tvingende nødvendig av hensyn til jordbruksproduksjonen, og for at landsdelen skal bli sjølberga på ris innen utgangen av -76, slik planene er. Dessuten er det en forutsetning i den sosialistiske oppbygginga.

Mens DRV omtrent ikke hadde jordbruksmaskiner på et høgt nivå, disponerer PRR over en del avansert teknisk utstyr som imperialistene etterlot seg. Dette er en fordel, fordi produksjonen raskt kan bli stor. Bønda får nå opplæring til å bruke slike maskiner, og hjelp til å komme igang med rydding og dyrking av jord. Nå når gjenforeninga er nær forestående og den sosialistiske oppbygginga er begynt i Sør-Vietnam,

betyr det at kooperativisering av jorda der dette ikke er gjort blir en nødvendig oppgave å gjennomføre for at Sør så raskt som mulig kan komme opp på Nord-Vietnams nivå.

Vi har ikke kunnet finne konkrete tall for når PRR regner med å ha kollektivisert mesteparten av jorda, men vi kan vente oss at utviklinga vil gå raskere enn i DRV. Vi skal trekke fram noen eksempler som belyser hva som har skjedd etter frigjøringa.

-Fram til mai-juni-75 hadde bønda i provinsen Quang Tri valgt å arbeide i kooperativer. 73% av familiene jobba i produksjonskollektiver eller jordbrukskooperativer. Bøndas provinsforbund hadde gjennom korte kurs utdanna 3.242 personer i hvordan de skulle drive jordbruk, derav 2.078 til produksjon i kollektiv eller kooperativ. Frigjøringsstyrkene i provinsen rensa jorda for 55.850 bomber og miner i tida 20. juni til 10. juli.

-I Kontum hadde i slutten av juni innbyggerne dyrka opp 2000 hektar rismarker, som gjør at det totale arealet blir på 3.500 hektar.

-I Da Lat har den revolusjonære makta gitt bønda 400 tonn kunstgjødsel og mange tonn insektbekjempingsmiddel.

-I provinsen Sac Lieu har risproduksjonen økt med 8.100 hektar etter frigjøringa sammenligna med 1973-74.

-20. juli dro 18 grupper med ialt 768 personer til Thu Dau Mot 50 km nord for Saigon for å bygge opp statsfarmen Phu Giao. 15. juli hadde allerede 119 innbyggere fra Saigon frivillig reist til farmen, og de har bygd veger, hus, og vanningsystemer for jordbruksproduksjonen. Mobilisering av frivillige er et viktig ledd i oppbygginga av landsbygda. PRR har altså statsfarmer allerede, noe som viser at sosialiseringa på kort tid er kommet langt.

I tillegg til mange andre problemer, må vietnameserne også løse vanskene med å prøve å bygge opp svære områder som er økologisk ødelagt etter USA's kjemiske krigføring.

Dette er korte og løsnings eksempler som kunne mangedobles, men vi får i hvertfall noen inntrykk. Oppbygginga i jordbruket i Vietnam vil gå fort, og det vil derfor skje store forandringer. For Vietnam vil komme tilbake med mer informasjon etter hvert som utviklinga og den sosialistiske revolusjonen går framover.



BOMBEKRATERNE

Etter 117 år, nesten uten avbrudd, under ei kolonimakt har Vietnam ikke kunnet utvikle en nasjonal og uavhengig administrasjon og økonomi. Kulturen har heller ikke gjennomlevd disse årene uten å ta skade, innflytelsen fra de utenlandske inntrengerne er påenbar. I et land hvor familien og landsbyens institusjoner har betydd så mye har dollarkulturen - de absolutt verste sidene ved den amerikanske kulturen - hatt sin nedbrytende virkning.

Befolkninga er blitt tvunget fra primærnæringene på landsbygde til byene for å yte okkupantene sine tjenester. Resultatet har vært en inflatorisk økonomi med en florerende svartebørs. Arbeidsledigheten i Sør Vietnam var stor før, men da amerikanerne trakk seg ut og hele deres økonomiske ballong sprakk var 3.5 mill. mennesker uten arbeid. En hel million menn som tidligere hadde tjenestegjort under junta-regimet til Thieu og deres familier sto uten inntektskilde. En kan tenke seg de sosiale og administrative vanskelighetene som oppsto da det nye regimet tok over.

PRR'S SVAR

Som et svar på disse vanskene og "for å verne og videreutvikle revolusjonens vinninger, normalisere befolkningens liv,

aktivt forsvare og praktisere Parisavtalen om Vietnam og for å føre den sør vietnamesiske revolusjonen mot nye og enda større seire" erklærte PRR (for Sør Vietnams endelige frigjøring) følgende politikk i ti punkter for de nylig frigjorte områder:

- 1) En folkets revolusjonære administrasjon skal opprettes på alle nivåer.
- 2) Demokratiske friheter, inkl. trosfrihet, skal sikres.
- 3) Politikken på alle plan vil ha som målsetting stor nasjonal enhet, nasjonal forsoning og enighet, og vil ta klar avstand fra aggressiv imperialisme.
- 4) Det økonomiske livet vil fortsette som før, med unntak av straffbar undergraving av folkets nye leveforhold og administrasjon.
- 5) Eiendom forlatt av marionetteadministrasjonen vil bli tatt hånd om av RSVNs PRR.
- 6) Produksjonslivet søkes gjenopprettet så raskt som mulig. Man tar sikte på full sysselsetting, fri forretningsvirksomhet i nasjonens og folkets tjeneste, og omfattende omsorg for foreldreløse barn, invalider og gamle.
- 7) Bøndene vil få oppmuntring og hjelp til å fortsette og utvikle jordbruksproduksjonen, fiske, osv. Plantasjeiere og andre blir oppmuntret til å fortsette sin virksomhet.
- 8) Alle kulturelle, vitenskapelige og tek-

niske institusjoner, alle skoler og sykehus blir gjenåpnet og utvidet for å tjene befolkningen.

9) Politikken i 25/3/75/ erklæringen (om PRRs forsoningspolitikk) skal gjennomføres nøye.

10) Utenlandske borgeres liv og eiendom vil bli beskyttet. Utenlandske borgere må respektere Vietnams uavhengighet og suverenitet og må nøye overholde den revolusjonære administrasjonens retningslinjer og politikk. De som vil bidra til den sør vietnamesiske befolkningens kamp for uavhengighet, og nasjonal gjenoppbygging, er velkomne.

Som vi ser er dette ingen proklamerings av det sosialistiske Vietnam men ei sikring og konsolidering av seierene som ble vunnet ved frigjøringa. Denne politikken var satt ut i livet i de frigjorte områdene og var et ledd i den nasjonaldemokratiske revolusjonen.

Truong Chinh sier i sin politisk rapport til den politiske og konsultative konferansen i november at Vietnam må gjennomgå to revolusjoner - den nasjonal-demokratiske og folkelige revolusjonen og den sosialistiske revolusjonen. Det kommer også klart fram at ei fullstendig gjennomføring av den demokratiske revolusjonen på alle plan ikke er nødvendig før den sosialistiske revolusjonen kan gjennomføres.



FORSVINNER....

Den mest presserende oppgave ligger nå i å få økonomien til å fungere igjen. De store massene som er blitt tvunget til storbyene fra landsbygda må sikres levebrød. Dette kommer klart fram i de to hovedoppgavene som regjeringa har satt opp:

- (1) Tilbake til arbeidet
- (2) Utvikling av nye økonomiske områder

TILBAKE TIL ARBEIDET

I den tida amerikanerne var i Vietnam ble det satset på og bygd opp en imponerende moderne industri i Sør Vietnam. Amerikanerne håpen bl. a. ved dette å kunne knekke frigjøringsbevegelsen med økonomisk makt. De ville skape en økonomisk basis for et sterkt nasjonalt kompradorborgerskap. Dette nye borgerskapet skulle være et bolverk mot arbeiderne, mot revolusjonen og mot gjenforeninga av Nord og Sør. Men de visste også hvor farlig det ville være om FNL fikk hånd om denne industrien. Det var faktisk et detaljert sabotasje-opplegg for Saigon, men regimet der falt sammen så raskt at arbeiderne greide å ta fabrikkene i besittelse den 29. april. De eneste sabotasjer av betydning som ble gjennomført var mot Thu Duc kraftstasjonen og den var reparert allerede etter sju dager.

Saigon har nå 500 større fabrikker med tilsammen nesten 300, 000 arbeidere. Eierne og bedriftslederne for circa 70% av industrien i Saigon hadde flyktet før Saigon ble frigjort, men så godt som alle teknikere og spesialister var blitt igjen. Dette gjorde det mulig for folket allerede 2. mai, to dager etter frigjøringa, å sette hjulene igang igjen under ledelse av byens militære administrasjonskomite. Alle fabrikkene er altså ikke overtatt av den nye statsmakta. Om de kapitalistene som er igjen er villige til å tjene nasjonens interesser, vil den nye administrasjonen investere kapital og sikre tilførselen av råstoffer. Dette var et viktig tiltak for å sikre at flest mulig deltok aktivt i gjenoppbygginga. Målet er at flest mulig arbeidere skal få tilbake arbeidet sitt og at folkets behov for varer i størst mulig grad skal dekkes. arbeidet sitt og at folkets behov for varer i størst mulig grad skal dekkes.

NYE ØKONOMISKE OMRÅDER

Et annet tiltak som PRR satte igang er rydding og dyrking av nye landområder med den 3-dobbelte hensikt å øke produksjonen, senke arbeidsledigheten og dyrka opp jorda. Dong Hiep, et område som utgjør et av de mange nye økonomiske områdene i Sør Vietnam, ligger 125 km. fra Saigon og består av 12, 000 ha. dyrkbar jord og 2000 ha. skog. Etter revolusjonen satt 344 ungdomer, som studerer jordbruk og arkitektur, igang med å forberede landet for de nye innbyggere.

Veier og hus måtte bygges, busker, trær og gress måtte ryddes, brønner måtte graves. I mellomtida, foregikk en kampanje i byene for å opplyse folk om mulighetene for å flytte ut til de nye områdene. Paroler som "Å vende tilbake til landsbyen er en effektiv måte å løse matproblem på" og "Hurra for familiene som vender tilbake til landsbyen for å delta i jordbruk." fantes på alle gatene. Alt den 15. juli kom den første gruppa på 6668 personer til området. Hver familie har fått 1500 kvadratmeter jord for hus og have foruten den private jorda som har blitt tildelt for jordbruk. Dessuten tildeles gratis såkorn, og ris kan lånes av staten fram til de første avlinger kan høstes.

Dong Hiep er et av mange nye økonomiske områder i Sør Vietnam som tilsammen kommer til å gi arbeid for ca. 1 million arbeidsløse.

TILBAKE TIL KLASSEROMMET.

Studier var et av de mest avgjørende våpen i motstandskrigen, spesielt politiske studier. Et opplyst folk er nødvendig for å fortsette gjenoppbygginga. Derfor, et av de første tiltaka den revolusjonære regjeringa satte i verk var å opprette skoleklasser for analfabeter. Mens en i nord allerede i 1959 anså kampen mot analfabetismen som vunnet gjorde juntaen i sør ingenting for å hjelpe på de breite massens behov for lærdom. Kort etter frigjøringa, allerede den 16. juli, hadde skolemyndighetene i Sør Vietnam fått igang 100 alfabetiseringsklasser (tilsammen 4000 voksne elever). De forskjellige provinser har satt seg forskjellige mål og Saigon planlegger å ha utryddet analfabetismen i slutten av dette året.

Alle de officerene og funksjonærer som før frigjøringa tjente marionettregimet må nå omskoleres og gis en sjanse til å delta i gjenoppbygginga. Dette er nødvendig for å kunne lege krigens sår og skape et enhetlig Vietnam. Omskoleringskurs er igangsatt av den revolusjonære administrasjonen med den hensikt å 1) få dem til forstå hva krigen har betydd og 2) mobilisere dem til å bli med i gjenoppbygginga.

FOLKETS MAKTT

Frigjøringa er ikke bare et militært begrep. PRR har rekonstruert og omorganisert institusjonene i samfunnet slik at alle skal få delta i styringa. Den minste enheten i styringsorganene omfatter i byene 10-20 hus og på landet 5-10 bruk. I fabrikkene danner 10-12 arbeidere ei produksjonscelle. Disse enhetene skal være basis for ei trygging av demokratiet. Over disse cellene står kvartalskomiteene (2000-10 000 mennesker) og 4-6 kvartalskomiteer er underlagt distriktskomiteene. Den mest omfattende komiteen er Provins-

komiteen og denne ligger direkte under PRR Komiteene er ansvarlige for alle administrative, politiske, økonomiske og sosiale oppgaver. Det blir organisert kveldsdiskusjoner hvor folk kan ta opp alle mulige spørsmål: både om gjenforeninga, de nye økonomiske områdene, historie og mer dagligdagse bekymringer. Og to ganger om måneden holdes massemøter hvor minst et medlem av hver familie er innkalt.

Kampen har vært lang og de oppgavene folket står ovenfor kunne virke uoverkommelige, men vi ser at de heltjemodige vietnamesiske folket har kommet godt igang med arbeidet. "Vårt folk som beseiret den franske imperialismens gamle kolonialisme og den amerikanske imperialismens ny kolonialisme, kommer uten tvil å lykkes å bygge et fredelig, frigjort, uavhengig og sosialistisk Vietnam og på denne måten gi et aktivt bidrag til verdens folks kamp for fred, nasjonal frigjøring, demokrati og sosialisme." (Truong Chinh).



FNL 15 ÅR 20. DESEMBER!

I Norge var det få som kjente til FNL den første tida etter at fronten ble danna i 1960. Men etterhvert som folkekrigen fikk større og større framgang, begynte fler og fler å prate om FNL. På tross av USA's snakk om "Viet Cong"-et skjellsord de satte på FNL, utvikla støtten til frigjøringsfronten seg dag for dag. I 1968, under Tet-offensiven, ble "Seier for FNL" ropt i mange gater i Norge. Ropene fortalte at folket i Sør-Vietnam hadde satt seg som mål å slå verdens største imperialistmakt.

Og aldri vil vi glemme Paris-avtalen i -73 og den store offensiven våre-75, slag som rystet verden og fortalte om USA's nederlag og det lille Vietnams seier. Et lite folk kan frigjøre seg bare det står enhetlig, griper til våpen og fører folkekrig.

FNL's program er i dag i ferd med å bli fullført til siste punkt. Nasjonal forsoning, jordfordeling, gjenforening, trykkefrihet, religionsfrihet osv., alle tiltak som er satt ut i livet i det frie Vietnam.

Nå fullfører folket gjenforeninga og fører landet mot sosialismen. Det er derfor FNL idag satser alle krefter på å mobilisere alle lag i folket til innsats for å løse de problemene som oppstår.

Vi ønsker "Seier for FNL" også i denne kampen!

FNL's 15-årsdag ble feiret i hele Vietnam og mange steder ellers i verden.



HVA SIER VIETNAM'S FIENDER ETTER FRIGJØRINGA?

Etter april ifjor har stort sett hele dagspressa vært taus om Vietnam. Det lille som har stått har stort sett vært spekulasjoner.

Rett etter frigjøringa kunne vi lese om at det helt sikkert ville bli blodbad. Når det ikke ble noe blodbad, spekulerte man i Nord-Vietnam som stormakt i Sørøst-Asia. En sånn løgn har det vært vanskelig å kjøre på ettersom alle de 3 indokinesiske folkene har fulgt en politikk for fred, uavhengighet, alliansefrihet og ikke-innblanding.

Som en tredje spekulasjon prøvde man å lansere Vietnam som et lydrrike under en stormakt. Spekulasjonene gikk da ut på å finne en stormakt som Vietnam kunne være lydrike for. Men også her

har vår konservative dagspresse hatt vanskeligheter med å fortsette grubleriene over lengre tid.

Så prøvde de å holde på løgnen om den nord-vietnamesiske invasjonen i sør. Men etter den politiske og konsultative konferansen om gjenforening i november ifjor, er det stort sett bare Morgenbladet som har kjørt videre på dette.

Den store framgangen som Vietnam har hatt etter frigjøringa i forsoningspolitikken, gjenoppbygginga og gjenforeninga har vår dagspresse smidig unngått å ta opp. Med denne politikken følger avisene opp den stilen de hadde under frigjøringskampen mot USA-imperialismen.

En av USA's lakei-organisasjoner i Norge, Norsk-vietnamesisk Forbund, har ikke nedlagt virksomheten. Tvert imot. Nylig delte de ut løpesedler i Oslo "mot utviklinga i Vietnam". Unge Høyre følger opp og har hatt en liknende aksjon.

Vi må ikke la disse gruppene ture fram med sin løgnpropaganda. Som svar må vi styrke vennskapsarbeidet med Vietnam. Alle venner av Vietnams folk må forsvare Vietnam mot disse angrepene ved å fortelle hva som egentlig skjer i landet og vise til det vietnamesiske folkets stolte historie med kamp for nasjonal enhet og demokrati, en kamp som startet lenge før USA-imperialismen kom til verden.

PRR-AMBASSADE OPPRETTE I STOCKHOLM

Den 8. september mottok den svenske utenriksminister en note fra PRR's utenriksminister Nguyen Thi Binh, der det ble gjort kjent at Republikken Sør-Vietnam skulle åpne ambassade i Stockholm. Som en følge av dette ble PRR's informasjonskontor i Oslo lagt ned, etter at det har vært nyhetssentral og informasjonskilde for venner av Vietnams folk siden 1970. Leder for kontoret, Le Van Ky, er reist tilbake til det frie Vietnam, mens Vinh nå er ved ambassaden i Stockholm.

PRR-kontoret har betydd en mektig støtte og inspirasjonskilde for alle som har støttet det vietnamesiske folkets kamp, her i Norge.

Derfor håper vi at de snart har anledning til å opprette egen ambassade her i Oslo, og benytter sjansen til enda en gang å takke dem for all mulig støtte og hjelp.

Ved avreisen fra Oslo var det møtt fram representanter fra det diplomatiske korps, samt norske venner av Vietnams folk under et valende FNL-flagg.

Samtidig som vi beklager at PRR måtte legge ned kontoret sitt i Oslo, må vi glede oss over at de har åpna ambassade i Norden, og dermed bragt sambandet med de nordiske folkene opp på et høyere nivå.

Adressen deres i Stockholm: Republikken Sør-Vietnams ambassade, Riddargatan 12, 2. tr. 11435 Stockholm, Sverige. Tlf.: 08/101261.

Vi oppfordrer alle til å bestille PRR-bulletinene derfra, for å få løpende nyheter fra utviklinga i Vietnam.

LAOS ER FRITT !

På den all-laotiske kongressen i Vientiane 1. -2. desember ble monarkiet avskaffet og den Demokratiske Folkerepublikken Laos proklamert. Tidligere leder for Laos Patriotiske Front (LPF), Prins Souphanouvong, er republikkens første president, mens Kaysone Phomvihane er statsminister. Dermed har den demokratiske revolusjonen i Laos nådd en stor seier, og en ny epoke i landets historie er innledet.

Denne seieren er et resultat av det laotiske folkets lange og harde kamp mot imperialismen og hjemlig reaksjon.

Etter ca. 50 år som fransk koloni utropte prins Souphanouvong den sjølstendige republikken Laos i 1945.

De nærmeste ni åra ble en kamp mot fransk imperialismen, som de var med på å beseire i 1954 ved Dien Bien Phu nær Nord-Vietnams grense til Laos. Det var i 1954 at Laos Patriotiske Front ble dannet. Før det hadde det vært andre frigjøringsbevegelser, men disse gikk nå inn i LPF.

Fra 1954 førte det laotiske folket kampen mot USA-imperialismen og deres leiesvenner i Vientiane, hovedstaden. FPF

LPF var flere ganger med i koalisjonsregjeringer med sterk representasjon, og inngikk avtaler som for eks. Geneve-avtalen om Laos av 1962. Felles for disse fredsforøkene var at USA og de forskjellige nikkedokkene de satte til å ivareta deres interesser i Laos saboterte dem for å oppnå full kontroll. I løpet av 60-åra gikk antallet USA-soldater fra noen hundre til 1200.

Trass i dette gikk de fra nederlag til nederlag. Det største av dem alle fikk de i 1971, da de forsøkte seg på en regelrett invasjon med vietnamesiske leiesoldater. LPF og FNL i fellesskap knuste dette forsøket, og jagde de forskremte restene av leiehæren tilbake.

Parisavtalen av 27. januar 1973, inneholdt en bestemmelse om ikkeinnblanding i Laos, og 21. februar ble en fredsavtale inngått mellom LPF og Vientiane-administrasjonen.

USA og marionettene i Vientiane prøvde å sabotere utviklinga, bl. a. ved kuppforsøk i august, men 5. april 1974 ble det dannet en koalisjonsregjering mellom Vientianefolk, nøytrale og LPF.

Fremdeles ville USA og de laotiske fascistene sabotere avtalen, men LPF var nå så sterke at reaksjonære handlinger ble som krampetrekninger. På våren 1975 begynte en massemobilisering mot høyrekreftene i landet, og de mest trofaste og beryktede USA-lakeiene fant

det best å rømme landet, ikke minst da de så hva som skjedde i Kambodsja og Vietnam. Massemøter rundt omkring i landet valgte nye administrasjoner, og dette førte fram til den all-laotiske kongressen i desember.

Den siste fasen i frigjøringskampen i Laos har altså skjedd uten den dramatikken som var tilfelle i nabo-statene Kambodsja og Vietnam. Men den endelige seieren kunne aldri vært vunnet uten en væpna frigjøringshær og folkekrigens metode.

Nå er laoterne gått igang med å bygge opp landet sitt etter en terrorbombing fra USA's side som har ført til mer bomber pr. innbygger enn i noen av de andre landene i Indokina.



— vietnamesisk novelle —

EN LANDS INNE FORT



BYLÆRER - ELLER

giang nam:

For meg som bare hadde under- vist i byskoler, var denne utnevnelsen til en post i en liten landsby i hjertet av det som tidligere var frigjørings- bevegelsens område, litt av en over- raskelse og kilde til engstelse. Det ble sagt at Viet Cong så og si hadde området under kontroll fremdeles.

Hva skulle jeg gjøre? Pakke koffertene og dra til den nye posten min. Ens daglige brød faller ikke ned fra himmelen. Hvis jeg skulle tro på enkelte av mine kolleger, var alle ungene i landsbyen ufordragelige bøller, stappfulle av Viet Cong propaganda. Dette bekymret meg, men jeg må tilstå at det gjorde meg nysgjerrig også. Seks måneder seinere var jeg ikke mye klokere. Istedenfor rampunger hadde jeg funnet hyggelige barn som jeg var blitt gode venner med. Det var ikke noe spesielt med dem, annet enn kanskje en virkelig lære- lyst og en ustillelig nysgjerrighet. Jeg hadde aldri sett barn stille så mange spørsmål i så mange fag. De gjorde store framskritt, og jeg var meget stolt av klassen min. Vi hadde en liten gårdsplass bak skolen som elevene selv hadde funnet på å forvandle til en utmerket grønnsak- åker. De forærte meg grønnsaker fra den, og kjøpte bøker, mapper, papir og blekk med pengene de fikk på markedet for produktene sine. Hvis dette var resultatet av Viet Congs propaganda, sa jeg til meg selv, for- står jeg ikke hva man kan ha å utsette på det. Jeg var halv. Det var ennå mange ting jeg ikke visste. Jeg husker det som det skulle vært igår. President Ngo Dinh Diem skulle innvie en ny motorvei. Vi hadde fått ordre om å samle alle elevene ved knute- punktet, og det var en ordre man ikke kunne komme utenom. I byen hadde jeg så ofte tatt med meg klassen min til lignende demonstra- sjoner til ære for republikkens president eller en annen prominent person, at det var blitt en rutinemessig plikt. Men her, på dette forlatte stedet, visste jeg ikke hvordan jeg skulle for- holde meg. Elevene hadde ingen uni- form, man måtte gå langt for å komme fram til knutepunktet, og på toppen av det hele påsto barna at de måtte bli hjemme og passe huset siden alle voksne også var sammenkalt i samme anledning. Overlæreren måtte true med å utvise alle som ikke møtte opp. Truselen om utvisning skapte en del uro og jeg gjorde hva jeg kunne for å overtale elevene mine: - Det er ikke hver dag

republikkens president besøker oss. Dere kan godt gjøre en liten ekstrainsats denne ene morgenen. Vil dere at deres klasse og deres skole skal få en anmerk- ning? Betyr det ingenting for dere at lærerinnen deres får vanskeligheter på grunn av dere?

Jeg vet ikke hva som var sterkest, frykten for å bli utvist eller mine overtalelser, men hele klassen møtte opp denne morgenen.

Vi skulle samles på en åpen plass langs hovedveien, hvor man hadde satt opp en ærestribune. Presidentens ankomst var berammet til kl. 9 og alt skulle være over litt etter kl. 10. Siden vi hadde mer enn tre kilometer å gå, hadde vi samlet barna ved daggry for å kunne være framme kl. 7. Det var kjølig og barna som ikke hadde annet på seg enn svarte bomullsskjorter, småtravet for å holde seg varme. Jeg fulgte dem mens jeg skjøv sykkelens min. Vi kom litt før de andre skolene. Da jeg så elevene fra provinsskolen marsjere inn i uniformene sine, visste jeg ikke hvor jeg skulle gjøre av meg så fattigslig som klassen min så ut.

Først var vi blitt plassert foran ærestri- bunen, men en time seinere, da man endelig hadde bragt orden i rekkene, ble vi flyttet til et mindre iøynefallende hjørne mens en mer velkledd skole fikk plassen vår. Jeg var på nippet til å pro- testere, da en herre fra arrangements- komiteen kom for å snakke med meg. - Vi er virkelig lei for det, sa han til meg. Men se selv, elevene Deres ser ut som fillefranser. Hvis vi lar dem bli stående her, får vi en reprimande fra fylkes- sjefen. Forsøk å forstå, frøken, tenk Dem vår situasjon.

Det var ingenting å si. Vi fulgte elevene våre bort til den nye plassen. Mens tusen mennesker fulgte oss med blikket, ble vi flyttet på fordi vi ikke hadde uniformer. Jeg raste innvendig mot alle, mot elevene og mot meg selv.

Klokka ble ni - og ti - halv elleve - sola stekte. Vi svettet. Barna satt på jorda og viftet seg med luene og stråhattene sine. Jeg syntes synd på dem. Men orden var klar: alle mann på plass, president Diem kan komme hvert øyeblikk.

Klokka elleve - stadig ingenting. Varmen var uutholdelig. Det oppsto uro og bevegelse i rekkene. Sikkerhetsstyrkene, politiet og embetsmennene ble urolige, og vakter fløy hit og dit for å holde orden på rekkene. En informasjonsbil med høyttaler på taket kjørte fram og tilbake mens den gjentok: "Innta plassene, president Ngo Dinh Diem kommer hvert øyeblikk."

Det gjorde vondt å se de stakkars barna. De minste så på meg med bedende øyne. Småjentene forsøkte å gjemme seg under de runde hattene sine der de satt som store sopp langs veien.

Sola steg og steg - skyggen vår var snart bare en liten sirkel rundt føttene våre. Folk orket ikke mer, de begynte å rope og forlange å få dra hjem.

I oppstusset hørte jeg elevene mine kalle på meg: - Frøken, Bich er dårlig.

Jeg styrtet bort. Noen kom fra den andre sida av veien for å hjelpe oss. Lille Bich var besvimt. Pannen hennes var brennende het og hun var hvit som et laken. Jeg visste ikke riktig hva jeg skulle gjøre da overlæreren kom til: - Det er ikke farlig. Bare solstikk. Om vi bærer henne bort i skyggen, kommer hun seg nok. La meg gjøre det.

Så snudde han seg mot resten av klassen: -Gå tilbake til plassene deres med en gang. President Ngo Dinh Diem kommer straks.

En politimann spredte sammenstimlingen og overlæreren forsvant med lille Bich i armene mot et stort tre i den andre enden av plassen.

Et øyeblikk etter kom Bich til seg selv igjen. Jeg gav henne en slurk vann å drikke og overlot henne til to av kameratene hennes for jeg løp tilbake til plassen vår langs veien.

Høyttaleren ropte ut slagord og gjentok for tusende gang at de skulle ta av seg luene og vifte med flaggene når kortesen passerte. Skoleelevene sto oppreist, med små flagg i hendene. Nå kom visst endelig presidenten.

Plutselig fikk jeg øye på klassen min. Hva var dette? Barna satt fremdeles på bakken og de hadde ikke engang flaggene sine.

Overlæreren ropte på meg: - Hør her, frøken, hva driver elevene Deres på med? Barna rikket seg ikke, hva jeg enn sa. Det var virkelig litt av et sirkus. - Frøken, jeg er for sulten, jeg orker ikke stå lenger! - Frøken, la oss få gå hjem!

For å gjøre det hele fullkomment, blandet høyttaleren seg inn. Alles øyne var rettet mot oss. Jeg trodde jeg skulle få et nervesammenbrudd. Det var like før jeg begynte å fike til elevene, selv om jeg

Forts. neste s.

EN LANDSBY – LÆRERINNE FORTELLER ...

var absolutt imot slike metoder og aldri hadde gjort det før. Jeg bønnfalte barna: – Se på de andre elevene i småklassene. De er også varme og sultne, men de står på rekke og rad. Skammer dere dere ikke over å gjøre det så vanskelig for meg?

I dette øyeblikk hørte man sirenehylene fra jeepene. Presidenten kom! Min klokke var nå tyve over ett. Kortesen nærmet seg med en infernalsk larm. Først kom panservogner, så jeeps fulle av politifolk og soldater med maskingevær som pekte på menneskemengden på hver side av veien. Deretter passerte ti luksusbiler i absolutt stillhet. Så igjen jeeps og panservogner som avsluttet toget.

Kortesen hadde saktet farten mens høytaleren skrek ut hurrarop, uten å få særlig respons i menneskemengden. Barna foran tribunen viftet svakt med flaggene sine. Men mine elever, stive som statuer, så dumt fram for seg, uten å rope, uten å vifte med flaggene de hadde i hendene. De hadde ikke engang giddet å ta av seg luene som de var blitt bedt om tusen ganger,

og satt plantet i bakken, med lua eller den runde hatten på hodet. Jeg kjente jeg ble iskald. Jeg tenkte bare på en ting:

Måtte ingen ha sett oss! Joda. Overlæreren hadde fått øye på oss og jeg møtte det rasende blikket hans.

Kortesen passerte sakte foran tribunen, så satte den opp farten og beveget seg vestover mot hovedkvarteret til den hæravdelingen – det fikk jeg vite seinere – hvor det skulle holdes en stor bankett for presidenten og de amerikanske "rådgiverne".

Det var over. President Ngo Dinh Diem hadde ikke sagt ett eneste ord til folket, han hadde ikke engang nedlatt seg til å stige ut av bilen. Til gjengjeld for en halv dags venting, hadde vi fått se en oppvisning av amerikanske luksusbiler. Da det ble gitt ordre om at vi kunne dra, pustet jeg ut. Jeg trodde vanskelighetene mine var over for denne gang, men tok feil. Jeg ble straks halt til provins-sjefen, sammen med overlæreren. Og det var ikke for å gi oss komplimenter.

Rød i hodet vendte jeg tilbake til banan-

treet hvor jeg hadde etterlatt lille Bich. Hele klassen ventet på meg. De skjønte at jeg var rasende og sa ikke et ord.

Jeg satte Bich opp på bagasjebrettet, da en forsiktig stemme spurte: – Frøken, kan vi dra hjem nå? – Hva skulle dere bli her etter? svarte jeg ergerlig. Det var første gang jeg skjønte på dem. Den vesle jenta trakk seg unna uten et ord. Jeg skulle til å sette meg opp på sykkel da jeg angret meg. Jeg gjorde tegn til barna at de skulle komme nærmere.

– Vet dere veien hjem alene? spurte jeg med mildere stemme. Skal jeg følge dere? – Vi vet veien selv, frøken. Dra i forveien med Bich. Vi følger etter. – Er dere sultne?

For et dumt spørsmål. Min egen mage skrek jo av sult. Jeg vinket på en liten skolejente og gav henne en piaster.

– Gå og kjøp dere noe for å døyve den verste sulten for dere tar fatt på hjemveien. Men spis ikke umoden frukt, hører dere?

Hun ristet på hodet. – Takk, frøken, vi er ikke sultne.



"Men mine elever så dumt framfor seg, uten å rope, uten å vifte med flaggene."



"Overlæreren hadde knapt snudd ryggen til før jeg utløste min galle over elevene"

Jeg snudde meg til en gutt som heller ikke ville ta imot. Jeg var nokså forlegen da endelig en av de større guttene rakte hånden ut for å ta pengeseddelen.
- Takk, frøken, tusen takk.
Jeg følte meg lettet.

Neste morgen hadde jeg ikke fått tid til å undersøke bakgrunnen for gårldagens begivenheter før overlæreren i egen person kom for å overrekke et tjenestebrev. Han ble stående ved siden av meg uten å si et ord inntil jeg hadde lest brevet ferdig. Jeg for igjennom det med bankende hjerte. Det var ingenting å diskutere, kjensgjerningene talte mot oss.

- Det er første gang vi får noen anmerkning og det er på grunn av Deres klasse, klaget overlæreren.
- Jeg lover at det aldri skal gjenta seg, svarte jeg. - Jeg skal undersøke bakgrunnen for dette og hvis det blir nødvendig, skal jeg straffe hardt.
- Jeg ville gjerne tro Dem, frøken, men ha ikke for mange illusjoner. Hvem skulle trodd at en eksemplarisk klasse ville utarte slik på kort tid!

Han hadde knapt snudd ryggen til før jeg utløste min galle over elevene. Jeg glemte alle mine kjære prinsipper: å være oppriktig glad i barna og respektere dem. Jeg gikk ikke så langt som til å slå barna, heller ikke straffet jeg dem, men jeg øste ut en strøm av bitre bebreidelser over hodene deres.

De våget ikke løfte blikket. Angret de? Jeg stoppet ordflommen og henvendte meg til en av mine beste elever:
- Huong, si sannheten. Hvorfor var du ulydig i går? Hvorfor ropte dere ikke slagordene og vinket med hattene da presidenten kjørte forbi? Hvorfor nektet dere? Er dere klar over at dere handlet galt?

Huong var en snill og flittig liten jente, som bodde like i nærheten av meg og ofte kom innom. Jeg ville at hun skulle innrømme at hun hadde handlet galt og at hele klassen skulle følge hennes eksempel. Hun reiste seg og stammet:
- Ja, jeg oppførte meg galt, frøken.
- Godt! Og hva gjorde du som var galt?
- Jeg skulle ikke ha vært ulydig mot deg, frøken, svarte hun og ble rød.
- Nei! Det er ikke det som er galt!
Da hun ikke sa noe mer, hevet jeg stemmen:
- Så du er fremdeles ikke klar over hvor galt du har handlet? Det var meget dårlig gjort, vet du det?
- Nei, frøken, svarte jenta med tårer i øynene. - Vi er ikke ulydige, vi har alltid gjort alt det som du har sagt.

Det var tydelig at hun ikke ville innrømme at hun hadde oppført seg galt. Jeg kalte opp en annen elev, så en tredje - helt til ti. Umulig å få annet enn vage svar ut av dem.

- Hele klassen, unntagen Bich, på kne på benkene! ropte jeg, helt oppgitt. - Når

dere innrømmer å ha gjort feil skal dere få sitte ned igjen.

Bich reiste seg:
- Frøken, jeg vil bli straffet sammen med de andre.
Jeg visste ikke hva jeg skulle si.
- Hvis jeg ikke hadde vært så trøtt, stammet hun, så hadde jeg gjort som kameratene mine. Jeg bør straffes like meget som dem.

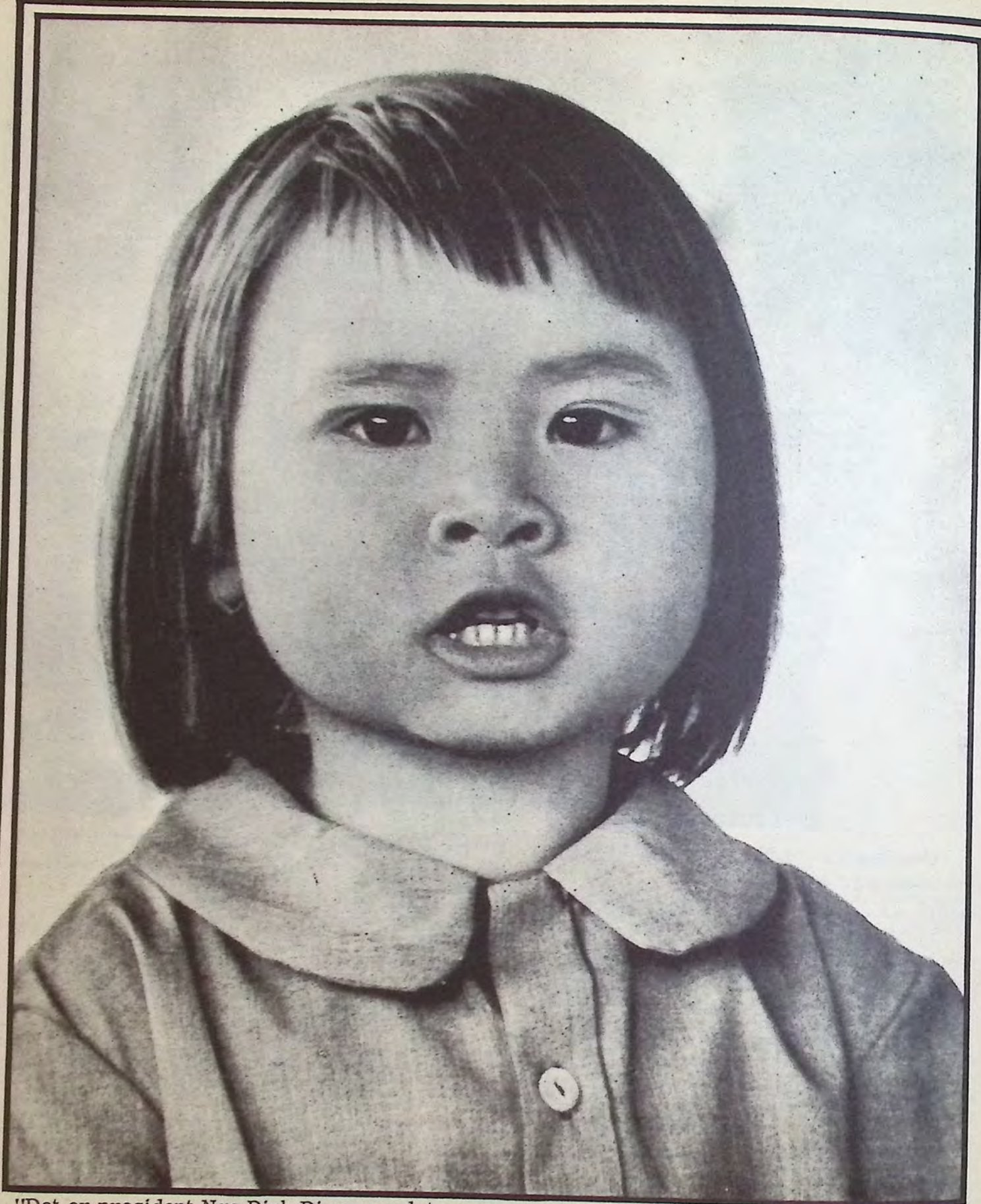
Svaret hennes fikk meg til å sprekke:
- Javel, stå på kne du også da, siden det tydeligvis er så ettertrakket.

Jeg gikk ut av klasseværelset for ikke å bli fristet til å gjøre noe jeg ville angre på. Aldri før hadde jeg straffet elevene mine så hardt, og likevel ville jeg ikke gi meg.

Da de skulle gå hjem, holdt jeg dem tilbake en halv time og tvang dem en etter en å reise seg og gjenta høyt de setningene jeg hadde skrevet på tavla: Jeg innrømmer å ha handlet galt, jeg har vært udisiplinert og ulydig mot min lærerinne. Jeg er en dårlig elev. Jeg lover å forbedre meg og aldri gjøre det om igjen.

Vet dere hva som skjedde? Bare noen få klarte å si alt sammen. De fleste, særlig jentene, begynte å gråte etter noen ord.

Forts. neste side



"Det er president Ngo Dinh Diem som lot pappa arrestere. Mamma har sold atene banket opp mer enn en gang. Og du vil at jeg skal rope hurra?"

EN LANDSBY - LÆRERINNE FORTELLER

Ved middagstid kom Huong til meg med pengeseddelen som jeg hadde gitt dem dagen i forveien. Jeg ble forskrekket, men for å

unngå nye misforståelser sa jeg ganske enkelt til henne: - Godt, legg den på bordet mitt.

En usynlig vegg hadde reist seg mellom meg og elevene. Utad var ingenting forandret. Barna var stadig arbeidssomme, plik-

oppfylgende, lydige, men også mer forsiktige og fryktsomme enn før. Men på blikket deres, på måten de var på og på atmosfæren i klasserommet følte jeg at stemningen hadde forandret seg. Selv ble jeg nervøs og masete. Jeg var meget urolig. Jeg følte at de respekterte min myndighet, ikke noe mer, og jeg led under det, for jeg elsker mitt yrke og mine elever. Det ble uut- holdelig for meg. Men hvordan skulle jeg komme ut av uføret uten at min prestisje ble skadelidende?

Situasjonen forverret seg, veggen ble tettere.

Ingen av dem hadde grått da jeg tvang dem til å stå på kne.

Når jeg brukte min myndighet, lukket de seg enda mer. Jeg handlet mot bedre vitende, men hva skulle jeg gjøre? Barna gikk sin vei når jeg nærmet meg, selv om de var midt i leken. Det var kanskje ingenting å gjøre ved det? Jeg tenkte på å be om å bli forflyttet.

En ettermiddag var jeg for nedtrykt til å få sove, og gikk tidligere av sted til skolen enn vanlig. Jeg skulle til å gå inn i klasserommet gjennom døra ut mot grønnsakhagen, da jeg hørte åpen og lykkelig latter fra klasseværelset, en latter det var lenge siden jeg hadde hørt. Jeg nærmet meg uten en lyd for å se hva de holdt på med, og for å gjen- oppleve de lykkelige dagene vi hadde hatt sammen før i tida.

En linjal smalt i bordet. Jeg hørte stemmen til lille Thu, tørr og metall- isk:

-Hva, så du vil ikke innrømme at du oppførte deg galt? Hele klassen på kne på benkene! Når dere har innrømmet feilene deres kan dere få gå.

De våget å parodierte meg! -Imens hørte jeg protesterende stemmer:

-Frøken, vi fortjener ikke å bli straffet.

-Dere har ikke hyllet president Ngo Dinh Diem som dere hadde fått beskjed om!

Lille Thu må ha vært flink til å ape etter meg, for alle moret seg

kongelig. Snart hørte jeg stemmer som prøvde å dempe bråket: -Hysj, la henne fortsette! Hun spiller godt.

Thu banket igjen med linjalen i bordet for at de skulle være stille.

-Godt, hvis dere ikke vil bli straffet,

så svar meg ærlig: Hvorfor nektet dere å hilse på presidenten? Alle de som svarer godt for seg slipper straff.

Det var så godt tatt etter at jeg glemte at jeg egentlig burde vært rasende.

-Han, svar meg!

-Frøken, å det var så varmt. Jeg hadde så vondt i hodet at jeg ikke kunne ta av meg lua-

-Løgner! Det er ikke sant. Varmen for- hindret ikke elevene fra de andre skol- ene i å ta av seg luene. Still deg på kne.

Ny latterbølge. Stemmen protesterte.

-Han, på kne. Du skal gjøre akkurat som i timene. Slik er reglene.

En annen jente som svarte:

-"Frøken, det var fordi jeg var så sulten, "måtte gå og stille seg ved siden av Han. En gutt som påsto at de andre lokket ham til å la være fikk samme skjebne. Hver gang fikk straffe- utmålingen hele klassen til å bryte ut i latter.

Et svar kom som en ørefik:

-Frøken, president Ngo Dinh Diem fikk oss til å sitte i sola en hel formiddag, uten mat, og det var på grunn av ham at Bich fikk solstikk. Hvorfor skulle vi rope hurra for ham da?

Thu slo flere forte slag i bordet.

-Det er ganske godt svart, men ikke helt riktig. Vi får se. Du kan sette deg. De andre klappet henrykt.

-Spør Huong!

-La meg svare! Jeg vet hvorfor!

-La meg! Jeg skal si det!

Det ble visst for mye for den vikar- ierende frøkenen.

-Dere, ikke bråk så fælt! Kom det fra henne. Så falt hun inn i rollen igjen og tilføyde med alvorlig stemme:

-La vesle Huong snakke. Det var henne jeg spurte.

-Frøken, sa Huong med den tynne stemmen sin, hvis jeg sier sannheten kommer du til å straffe meg.

-Si det du mener. Jeg vil aldri straffe deg for å ha sagt sannheten.

-Frøken, fortsatte Huong som spilte rollen sin til fullkommenhet. -Vi er alle glade i deg, og vil ikke såre deg.

Men siden du tvinger oss til å gjøre det-

-Hva er det du babler om? Ropte Thu

påttatt rasende.

-Frøken, du støtter president Ngo Dinh Diem fordi du er funksjonær. Det er jo forståelig. Men vi andre er ikke i samme situasjon.

Blodet steg opp i ansiktet på meg. Jeg holdt på å gjøre et eller annet, hva som helst, for å få slutt på denne komedien, men noe holdt meg tilbake. og jeg ble stående som en steinstøtte og lytte til lille Huong. Hennes ord var som slag i brystet på meg.

-Det er president Ngo Dinh Diem som har latt pappa arrestere, som har kastet ham i fengsel, og jeg vet ikke engang hvordan det er gått med ham. Mamma har soldatene banket opp mer enn en gang. Og du vil at jeg skal rope hurra?

Thu banket med linjalen i bordet men klarte ikke å få jubelen til å stilne. Med en klump i halsen nærmet jeg meg vinduet og åpnet en vinduslem. Min tilsynekomst fikk latteren brått til å forstumme, og de løp sin veg.

Jeg ropte på dem: -Kom tilbake.

Ikke vær redde.

Da alle var samlet omkring meg, be- merket jeg med tørr stemme:

-Jaså, så dere spiller komedie?

De kunne ikke nekte, og bleknet. Jeg ba Huong komme nærmere.

-Hvorfor har du aldri svart slik i klassen som idag?

Hun bøyd hodet.

-Frøken, sa hun skjelvende, unnskyld.

Jeg har oppført meg galt, jeg vet det, straff meg. Jeg lover aldri å gjøre det igjen.

Jeg klarte ikke å forstille meg lenger. Jeg trakk henne til meg og klemte henne mot hjertet mitt. Jeg begynte å gråte, og tårene rant nedover det vakre svarte håret hennes. Da jeg løftet hodet igjen, snakket jeg til hele klassen.

-Ikke vær redde. Jeg skal ikke straffe noen selv om dere fortjener det. Ikke fordi dere har gjort narr av lærerinnen deres, men fordi dere ikke har fortalt henne hele sannheten. Barna tidde, men tillitsfullheten var tilbake i øynene deres. Plutselig grep Huong hånden min -det hadde hun aldri våget før.

-Frøken, stammet hun, er det sant at du ikke er sint på oss?

kjøp og les:

«vår egen jord»

Den novellen vi her har trykket i For Vietnam, finner dere i Oktober- boka "Vår egen jord."

Denne novellesamlinga kom ut ikke før jul, og inneholder fortellinger fra frigjøringskampen mot imperial- ismen fra 1945 til idag.

Novellene forteller på en konkret måte hvordan folkekrigen ble ført, og den lærer oss hvorfor det viet- namesiske folket vant krigen.

Det er en bok om et stort og heltmodig folk - en bok vi kan lære av. LES DEN!



fortsettelse:

VIETNAMESISK

FOLKEEVENTYR

fattige skyller sine eneste boller med ris i elva. Og deg, menneske, pålegger jeg å fortelle for hele verden om Himmels dom!

-Skulle jeg gi av min ris til den tiggeren der? Det er det verste, protesterte kjøpmannen, og innen et år var gått hadde han helt glemt Himmels ord.

-Skulle ikke jeg få blåse når jeg får lyst? mumlet Vinden og bestemte seg for å glemme hele affæren på mindre enn tolv måneder.

-Takk, Deres Høyhet, sa tiggeren. Og da han kom tilbake til jorda fortalte han hele historien til alle han møtte. Men bare så lenge som også Vinden og kjøpmannen også husket det hele, og det gjorde de jo, som sagt, ikke en gang et år.

Det er grunnen til at denne historien ikke er så kjent som den burde være.

Fra føydalisme til sosialisme

1. januar skrev den under overskriften "Året da hele det gjenforente Vietnam går mot sosialisme".

"I 1976 kommer vårt folk til å fullføre landets gjenforening på statsplanet og bygge et nytt liv i fred."...

"I stedet for to strategiske oppgaver-folkets demokratiske revolusjon og den sosialistiske revolusjonen-kommer det vietnamesiske folket nå til å utføre bare en strategisk oppgave: den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga i hele landet.

1976 er det første året i femårsplanen 1976-1980 for sosialistisk industrialisering. Det vietnamesiske folket er fast besluttet på å mobilisere all sin intelligens og kraft i gjennomføringa av disse ærerike målsettingene under parolen "Alt for produksjonen og den sosialistiske oppbygginga, alt for fedrelandets blomstring og folkets lykke."

INTERVJU MED EN

SOLKOM-AKTIVIST

Men vi driver også med annet enn For Vietnam. I Oslo skal vi snart ha åpent møte, der vi kommer til å vise film og gå nærmere inn på situasjonen i Vietnam. I resten av landet er det også mye aktivitet. Viktigst nå er å rekruttere nye aktive og passive medlemmer til vennskapsarbeidet. Vi vil ikke bare være en redaksjon som lager et blad av og til. Derfor vil vi ha mange medlemmer for å trekke flere med i bygginga av vennskapet mellom Norge og Vietnam. FV: -Og til slutt?

T: -ja, jeg oppfordrer alle som leser dette til å melde seg inn i Solkom. Som medlem får man For Vietnam i posten. Så vil jeg be alle venner av Vietnams folk til å sende penger til Solidaritet Norge-Vietnam. Da støtter dere gjenoppbygginga.

På nederlagets veg

Til tross for at USA-imperialismen nå definitivt er kasta ut av Vietnam, har de tydeligvis ikke gitt opp håpet om å få kontroll over landet og alle dets rikdommer.

USA har gjort alt de kan for å isolere Nord- og Sør-Vietnam diplomatisk, og prøver så godt de kan å undergrave revolusjonen og gjenoppbygginga i Vietnam. De har også brukt pressa si til å spre løgner om at "Nord-Vietnam er stormakt i Sørøst-Asia," "Nord-Vietnam tar over Sør-Vietnam." osv.

Dette har de gjort for å gi folk det inntrykket at det aldri har vært snakk om noen frigjøringskrig fra amerikansk aggresjon og undertrykking, og at Nord-Vietnam er en imperialistisk stat som ikke ønsker nasjonal uavhengighet og demokrati.

La oss se litt nærmere på hvordan USA-imperialismen har tura fram etter nederlaget ifjor.

De nedla veto i FN mot at Vietnam skulle få bli medlem. Etter frigjøringa søkte både Nord og Sør om å få bli medlemmer i FN. Dette støtter et overveldende flertall av medlemslanda. USA brukte veto-retten til å forhindre det.

Også "flyktninge-spørsmålet" har USA-imperialismen brukt, bl. a. ved å sende tidligere evakuerte vietnamesere fra øya Guam til Sør-Vietnam på egen hånd, helt utafor den rammeavtalen som er inngått mellom PRR og FN's høgkommisariat for flyktninger. Skipet med flyktningene hadde verken mat eller tilstrekkelig vann ombord, og ingen medisiner. En av vietnameserne var død ved ankomsten, og flere alvorlig syke. Denne handlinga krenker Vietnams suverenitet, og er blitt kritisert av FN's høgkommissær.

USA bruker nå Thailand som base for splottokter over Vietnam og i Vietnam. PRR hevder med sikkerhet at USA har plassert CIA-agenter i Sør-Vietnam for sabotere gjenoppbygginga.

Vi er sikre på at USA-imperialismen ikke har tenkt å gi opp håpet, og at den også framover vil gjøre alt for å undergrave den vietnamesiske revolusjonen og isolere Vietnam internasjonalt, men historien kan ikke vises tilbake, og USA-imperialismen vil gå videre på nederlagets veg.

nyheter i korthet

➤ I november oversteget næringsmiddel-industrien produksjonsplanene med 13,12%. Som en hilsning til den politiske og konsultative konferansen for gjenforening, økte meieriene "Cosuvuna" og "Foremost" i Saigon produksjonen med 30%

➤ I Phu Yen-provinsen har folket bygget om 113 amerikanske tanks til traktorer. De kan pløye både på tørr mark og under vann.

➤ Lokalbefolkninga i en by i Thua Thien-provinsen oppdaget at de kunne bruke innholdet i amerikanske håndgranater til å drepe skadelige insekter. Takket være denne oppdagelsen ble 180 hektar rismark reddet.

➤ Over 200 ungdommer på Con Son, den tidligere fangeøya, lærer seg nå å pløye. Ungdommene, som under Thieu-regimet var playboys, får undervisning av FNL-soldater.

➤ I løpet av de to første ukene i februar åpnes den nye jernbanelinja mellom Hanoi og Saigon, et viktig bindeledd mellom nord og sør. Dette skjer omtrent samtidig med feiringa av Tet, det vietnamesiske nyttåret.

➤ Vietnam har kjøpt "Kronprins Harald", som tidligere gikk i rute mellom oslo og Kiel i Vest-Tyskland. Den er nå et viktig kommunikasjonsledd mellom Hanoi og Haiphong.

➤ Flere høye katolske geistlige, blant dem Hanois erkebiskop Trinh Nhu Khue, ble motatt nyttårsdag av president Pham Van Dong. I det han talte på vegne av de vietnamesiske katolikker, ønsket han statsministeren "god helse, slik at han kan lede det vietnamesiske folket i oppbygningen av landet og mot en lys framtid." Han ga uttrykk for entusiasme og stolthet som katolikkene følte nå når angriperne er kastet ut, at landet nå har oppnådd frihet og uavhengighet, og nå oppnår gjenforening på statsplanet. Pham Van Dong ønsket katolikkene et godt nyttår, og håpet de ville fortsette å respektere fedrelandet og bidra til oppbygningen av et uavhengig, gjenforent og sosialistisk Vietnam. (Telegrambyrået Reuter.)

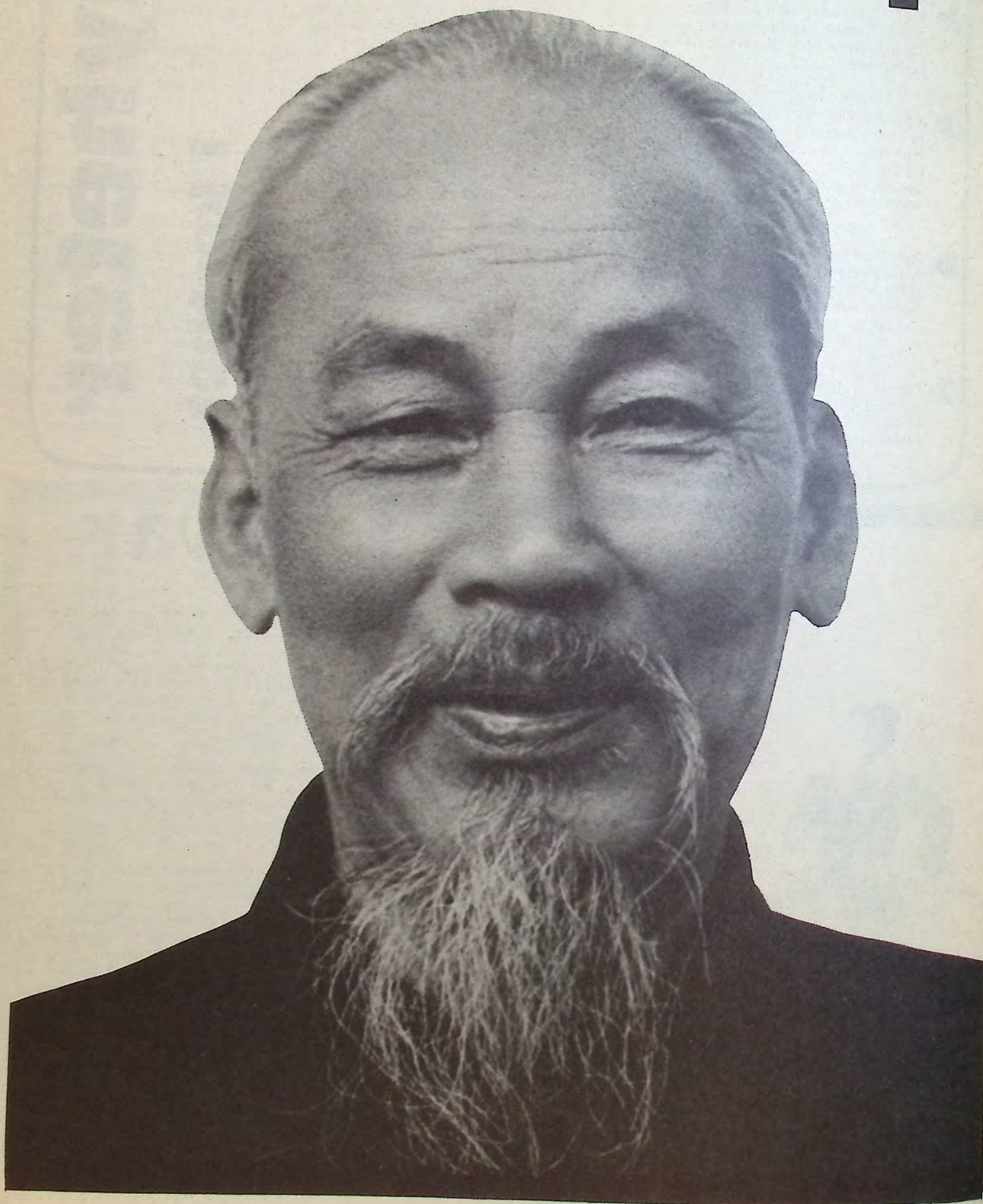


Vietnameserne har kastet ut USA en gang-de de kan gjøre det igjen.

svar

- 1) 1858
2) K ochinkina, Annam, Tonkin.
3) Født Nguyen Tat Tanh, kjent som Ba som sjømann og Ho Chi Minh for det vietnamesiske folket. Ai Quoc betyr patrioten. Navn brukt i Paris fra 1917, der han begynte sitt politiske arbeid.
4) I 1941 for å bekjempe de franske og japanske imperialistene. Viet Minh skulle være en landsomfattende front for Vietnams sjølstendighet.
5) Den 18 august 1945 tok folket i Hanoi makta fra japanerne. Uavhengighetssdagen er 2. september.
6) "Folketkriktgens vei."
7) Dien Bien Phu 1954.
8) 1954 på Geneve-konferansen.
9) 500.000
10) 30. april 1975.
0-5 poeng: Ikke så bra. Du må lese DFFG/Ordfronts historiebok om Vietnam. Kan bestilles fra Solkom for kr. 28.-.
6-8 poeng: Slett ikke verst, men du må lese gamle og kommende nummer av For Vietnam. De gamle kan du bestille fra Solkom for en billig penge.
8-10 poeng: Riktig bra. Du må abonnere på For Vietnam for å holde deg ajour.

Til minne om pr



President Ho Chi Minh

Formann Truong Chinh's tale på 85-års dagen for Ho Chi Minhs fødsel.

Uoffisiell oversettelse av FV-red.
fra svensk

Den 19. mai ble det i Hanoi holdt et høytidelig møte for å feire 85-års dagen for president Ho Chi Minhs fødsel. Truong Chinh, medlem i Vietnams Arbeiderpartis sentralkomites politbyrå og formann i Nasjonalforsamlingas faste komite, holdt en viktig tale. Her følger den fullstendige teksten:

Kjære kamerat president Ton Duc Thang,

Kjære kamerat førstesekretær i partiets sentralkomite, Le Duan, Kamerater og venner,
Idag feirer vi vår elskede president Ho Chi Minhs 85-årsdag. Dette høytidelige minne møte finner sted på et tidspunkt da vårt folk nettopp har vunnet en stor seier som har befridd Sør-Vietnam fullstendig fra den amerikanske imperialismens åk, og fullstendig befridd landet fra imperialistenes og kolonialistenes slaveri.

For første gang på over 100 år faller ikke noen angripers skygge over vårt elskede fedreland. For første gang er vårt folk over hele landet herrer over sin skjebne.

Da han levde, sa president Ho Chi Minh: "Landsmenn i Nam Bo (Sør Vietnam), dere er Vietnams barn. Elvene kan tørke ut, fjellene kan forvittres, men denne sannhet vil bestå! ". Han sa videre: "Sør-Vietnam kommer alltid til å ligge meg varmt på hjertet. " Da han levde fulgte han minutt for minutt befolkningas og frigjøringshærens modige kamp i Sør. Så lenge Sør-Vietnam ikke var befridd og landet ikke gjenforent, kunne han verken spise skikkelig eller sove rolig.

Hans følelser for Sør var uendelig dype. I 1963 da Nasjonalforsamlinga besluttet å gi ham Gullstjerneordenen, DRV's høyeste utmerkelse takket han for dette, men foreslo å vente til motstandskampen mot

den amerikanske aggresjonen hadde nådd fullstendig seier og landet var fullstendig uavhengig og fritt. Da skulle det sør-vietnamesiske folket, med Nasjonalforsamlingas tilatelse, overrekke ham utmerkelsen.

Disse edle tankene og rene følelsene grep folket over hele landet dypt, spesielt folket og frigjøringshæren i Sør, og ga en kraftig oppmuntring til de som kjempet, og til landsmenn i begge sonene for fortsatt motstandskamp mot den amerikanske aggresjonen for nasjonens redning.

Nå når Sør-Vietnam er fullstendig frigjort, er han borte for alltid. Befolkninga i Sør kan ikke gi ham denne høye utmerkelsen.

Idag på hans 85-årsdag fylles vi av glede, men blir også beveget over å kunne slå fast at vårt folk og våre væpnede styrker i samsvar med hans råd har "kastet ut amerikanerna og tilintetgjort marionettene", frigjort Sør-Vietnam fullstendig, "for at vårt fedreland skal gjenforenes og våre landsmenn i Nord og Sør gjenforenes under samme tak."

Vietnams territorium er ikke stort, heller ikke vår befolkning. Men vårt folk gjennomførte framgangsrikt Augusterevolusjonen, tok makta fra de japanske fascistene, grunnla DRV, kjempet beslutsomt for å forsvare fedrelandet, beseiret de franske kolonialistiske angrepene som hadde undertrykt folket i 80 år, og idag har vi kasta ut USA-imperialismen fra landet vårt, dette internasjonale politi. Etter en lang og hard kamp bekjempet altså vårt folk den franske imperialismens gamle kolonialisme og den amerikanske imperialismens nykolonialisme, og gjorde seg til slutt helt uavhengige.

Årsaka til dette er at vårt folk, forent som en mann, utkjempet en beslutsom kamp for uavhengighet og frihet i samsvar med vårt partis og vår president Ho Chi Minhs korrekte politiske og militære linje, og dessuten at vi har fått hjelp fra de sosialistiske broderlandene og dyp sympati og varm støtte fra freds-

og rettferdighetselskende folk i hele verden.

Arbeiderklassen og folket i DRV, som er et tilbakeliggende jordbruksland, har samtidig, over lang tid, gjennomført den sosialistiske revolusjonen og oppbygginga av sosialismen, uten å gå gjennom det kapitalistiske stadiet. Det skyldes også at arbeiderklassen og folket er flittige av natur og beslutsomt har bygget et nytt fredelig, fritt og lykkelig liv. Vårt parti og Ho Chi Minh har beslutsomt opprettet proletariats diktatur og ledet vårt folk i å gjennomføre de tre revolusjonene: revolusjonen i produksjonsforholdene, den tekniske revolusjonen og den ideologiske og kulturelle revolusjonen. Den tekniske revolusjonen utgjør nøkkelen i oppbygginga av sosialismen har vi hele tida fått støtte og hjelp på alle områder fra de sosialistiske broderlandene.

I gjennomføringa av den sosialistiske revolusjonen i Nord og den nasjonaldemokratiske revolusjonen i Sør, utfører vårt folk samtidig sine internasjonale forpliktelser. Disse er med beslutsomhet å bevare renheten i marxismen-leninismen og på den proletariske internasjonalismens grunn bidra til å gjenopprette enheten i de sosialistiske landenes store familie, å gjennomføre forpliktelsene overfor revolusjonene i Laos og Kambodsja, å aktivt delta i verdens folks kamp for fred, nasjonal uavhengighet, demokrati og sosialisme, å bidra til å oppløse det imperialistiske kolonisystemet og til å forsvare og styrke det sosialistiske systemet i verden.

I den grad vi har lyktes i å gjennomføre dette, skyldes det at vi hele tida har stått fast på marxismen-leninismen, alltid tillempet vårt partis og president Ho Chi Minhs uavhengige og suverene utenrikspolitikk, alltid forent den vietnamesiske revolusjonens interesser med verdensrevolusjonens og kombinert vår patriotisme med den proletariske internasjonalismen.

Forts. neste side

Til minne om ...



De tjenester president Ho Chi Minh har gjort den vietnamesiske nasjonen og revolusjonen er umulige å beskrive. Han var den første vietnameser som fant den riktige vegen for å lede den vietnamesiske revolusjonen fra seier til seier. Samtidig gjorde han iherdige anstrengelser for å skape de faktorer som fører den vietnamesiske revolusjonen til seier, og de forutsetninger som garanterer den vietnamesiske revolusjonen seier over imperialismen og dens lakeier, for å gi det vietnamesiske folket virkelig uavhengighet, frihet og lykke.

Alle partiets, folkets og de væpnede styrkers seire av igår og idag hviler på president Ho Chi Minhs store fortjenester. "Når man drikker vann, må man tenke på kilden det kommer fra." Vi sender vår evige hyllest til ham, og vi kommer aldri til å glemme hans tjenester.

Vi må sørge for at vi gjennomsyres av hans tanker, hans dyder, hans arbeidsstil, og fortsetter å gjennomføre hans hellige testamente og dermed fortsatt føre den vietnamesiske revolusjonen stadig framover, bygge et fredelig, gjensidig, uavhengig, demokratisk og blomstrende Vietnam for å gi et verdig bidrag til verdensrevolusjonen.

Kamerater og venner,
For 64 år siden forlot president Ho

Chi Minh Vietnam og bega seg til utlandet for å lete etter en utveg for å redde nasjonen. Den veg han gikk skilte seg fra foregående generasjoners vietnamesiske revolusjonære. Han reiste rundt i flere europeiske land, i Afrika og Amerika. I Frankrike slo han seg ned og engasjerte seg i den franske arbeiderbevegelsen.

I 1917 blei verden rystet av den russiske oktoberrevolusjonens seier. Den innledet en ny periode i menneskehetens historie, en overgangsperiode fra kapitalisme til sosialisme i verden. Denne revolusjonen fikk avgjørende innflytelse på president Ho Chi Minhs revolusjonære aktiviteter. Lenins "forslag til teser om de koloniale landene og folkenes problemer" ble et lys som lyste opp vegen i imperialismens mørke. Han sa:

"Lenins teser fikk meg til å føle sterk bevegelse, stor entusiasme og visshet. Min glede var så stor at jeg begynte å gråte. Sjøl om jeg var aleine i rommet begynte jeg å skrive som om jeg sto foran en stor folke-masse: Kjære undertrykte og fattige landsmenn, det er dette vi må gjøre-det er vegen til vår fullstendige frigjøring!"

Hans første og største innsats for den vietnamesiske revolusjonen var å tillemppe marxismen-leninismen på de konkrete forholdene i vårt land og vise vårt folk den rette

revolusjonære vegen: en borgerlig demokratisk revolusjon av en ny type (vårt parti kalte den seinere for den nasjonaldemokratiske og folkelige revolusjonen) i et kolonialt og halvføydalt land knuser imperialismen og dens føydale agenter for å gjenvinne nasjonal uavhengighet, opprette en demokratisk og folkelig regjering og gjennomføre parolen "jorda til den som dyrker den", og gå framover mot den sosialistiske revolusjonen og oppbygginga av sosialismen i landet vårt.

For å gjennomføre denne politiske linja og lede de forskjellige delene av folket i revolusjonen, tillempet president Ho Chi Minh Lenins tese om å bygge et parti av en ny type, arbeiderklassens parti, gjennom å starte Indo-Kinas Kommunistiske Parti (idag Vietnams Arbeiderparti), den vietnamesiske arbeiderklassens avantgarde og ledelse. Det er et parti med marxismen-leninismen som ideologisk grunnlag og med den i ledelsen for aksjoner, et parti som er reint og sterkt, med en streng disiplin og nære forbindelser med massene. President Ho Chi Minh var den vietnamesiske revolusjonens første leder som klart så den vietnamesiske arbeiderklassens ledende rolle i revolusjonen.

For å lede den vietnamesiske revolusjonen fram til seier krevdes at de store massene deltok aktivt i kampen

mot imperialismen og dens håndlangere. Så snart partiet var starta, begynte det derfor med aktiv propaganda for å øke bevisstheten til arbeidere, bønder og andre sosiale sjikt, organisere dem i revolusjonære organisasjoner, samle dem i en nasjonal anti-imperialistisk enhetsfront for å kjempe for massenes daglige interesser, og gå framover for å gjennomføre de allmenne parolene i hver etappe av revolusjonen. President Ho Chi Minh var en av den vietnamesiske revolusjonens ledere som klart innså at revolusjonen er massenes verk, med arbeiderklassen i ledelsen.

Kolonialistene brukte vold for å erobre landet vårt, undertrykke og utsuge folket. For folket var det flere ulike former for revolusjonær kamp, men kjernen i denne kampen var den revolusjonære volden. President Ho Chi Minh var en av den vietnamesiske revolusjonens ledere som tidlig forsto å intimt forbinde organisasjonsarbeidet blant massene med organisasjonsarbeidet blant folkets væpnede styrker. Med sin klarsynte ledelse opprettet vårt parti en folkehær som består av tre kategorier tropper, bevæpnet massene og kombinerte den politiske kampen med den militære (iblant også den militære med den politiske og diplomatiske) for å kaste ut de imperialistiske stormaktene Frankrike og USA.

President Ho Chi Minh innså klart at imperialismen utsugde og undertrykte arbeiderklassen og de arbeidende massene i metropolene samtidig som den ubarmhjertig utsugde folkene i koloniene. Derfor gjorde han det klart at for å knuse imperialistene måtte de koloniserte folkene intimt forene seg med arbeiderklassen og folkene i de imperialistiske land. I hans øyne var revolusjonen i koloniene og den proletariske revolusjonen i metropolene to sider av verdensrevolusjonen. De koloniserte folkene måtte skille klart mellom imperialistene og kapitalistene i metropolene og arbeiderklassen og de undertrykte og utsugde folkene i disse landene, som er deres allierte. Og omvendt måtte de revolusjonære i metropolene aktivt støtte revolusjonen i koloniene og aktivt støtte de koloniale folkenes rett til å frigjøre seg fra metropolene, for å bli fullstendige uavhengige og suverene land. President Ho Chi Minh var den vietnamesiske revolusjonens første leder som nært forbandt patriotismen med den proletariske internasjonalismen, den nasjonale frigjøringa med arbeiderklassens frigjøring i vårt land og i verden, den nasjonaldemokratiske revolusjonen med den sosialistiske revolusjonen.

Hvis vi allment skal vurdere President Ho Chi Minhs innsats og verk, kan vi si: I Vietnams historie generelt og den vietnamesiske revolusjonens historie i særdeleshet var president Ho Chi Minh den vietnamesiske arbeiderklassens, folkets og nasjonens største leder. Han var den mest ekte patriot, den store nasjonalhelt som har ledet det vietnamesiske folket i en rettferdig kamp for å bryte imperialismens, kolonialismens og nykolonialismens lenker og gjenvinne fullstendig uavhengighet.

Samtidig var han en demokratisk og radikal revolusjonær, som ledet vårt folk i kampen mot føydalismen, som i tusener av år kastet sin mørke skygge over landet vårt, for å erobre den demokratiske folkemakta, som førte folket vårt ut av slaveriet og gjorde dem til virkelige herrer over sin skjebne. Forskjellig fra foregående generasjoners revolusjonære ledere, var president Ho Chi Minh en militant kommunist, gjennomsyret av marxismen-leninismens teorier, arbeiderklassens avantgarde-teori. Arbeiderklassen står i sentrum i vår epoke, og forstår at for å frigjøre seg må hele samfunnet frigjøre seg fra kapitalismens lenker.

Fra dette utgangspunktet ledet president Ho Chi Minh vårt lands arbeiderklasse og de arbeidende massene i kampen for å avskaffe menneskers utbytting av mennesker, for å gjennomføre den sosialistiske revolusjonen og bygge sosialismen i DRV, opprette den hittil høyeste formen av politiske systemer, det sosialistiske, og gå framover mot et virkelig sivilisert og strålende samfunn - det klasseløse kommunistiske samfunnet.

Derfor innledet han en ny epoke i vårt folks historie: uavhengighetens, demokratiets og sosialismens epoke, som sammen med andre folk, stiller det vietnamesiske folket i spissen i kampen mot imperialismen og kolonialismen, og fører det framover mot ei lysende framtid. I revolusjonen sørget president Ho Chi Minh ikke bare for å bygge opp et fredelig, gjenforent, uavhengig, demokratisk og blomstrende Vietnam, men også for å forandre verden, lede menneskeheten til en framtid i frihet, rettferdighet og lykke, forandre samfunnet til et samfunn uten menneskers utbytting av mennesker, uten et folks undertrykking av et annet, uten kriser og uten krig. President Ho Chi Minh var sjelen i den heroiske, vietnamesiske nasjon. Han var en av de mest framstående revolusjonære i vår epoke, en av de mest kjente lederne for den kommunistiske bevegelsen og arbeiderbevegelsen i verden.

Kamerater og venner, President Ho Chi Minh døde for nesten 6 år siden. Før han døde ga han oss noen svært gripende, dype og verdifulle råd. Siden det har vi uten å bli trøtte gjort alt for å virkeliggjøre hans siste vilje.

Hvilke råd ga han i sitt testamente? I korthet sa han følgende: Uansett hvilke vanskeligheter og strabaser som ligger foran oss må hele vårt parti, folket og de væpnede styrker med beslutsomhet kjempe mot de amerikanske angriperne til vi har vunnet fullstendig seier. Når de amerikanske angriperne er beseiret, skal vi bygge landet vårt ti ganger vakrere. Partiet må ha en godt utarbeidet plan for å utvikle økonomien og kulturen og forbedre folkets levestandard. Det må fordoble sine aktiviteter for å bidra til å gjennomføre enheten mellom de sosialistiske broderlandene på marxismen-leninismens grunn og den proletariske internasjonalismens grunn, og på en måte som tilsvarer både fornuft og følelser, bevare hele sin renhet og styrke, og utdanne og skolere kommende revolusjonære generasjoner.

Ved minnehøgtiden for president Ho Chi Minh lovet førstesekretær i partiets sentralkomite, Le Duan, på hele partiets og folkets vegne at vi beslutsomt skulle gjennomføre hans testamente.

Idag kan vi med glede konstatere at hele folket i disse seks åra, i en ånd av rettferdig kamp og grenseløse oppoffringer, helt og holdent har gjennomført hans viktigste råd: kjempe for å kaste ut amerikanerne og knuse marionettene for å gjenvinne fedrelandets totale uavhengighet. Vi har også gjort store framganger i den sosialistiske oppbygginga i Nord. Jordbruket er kraftig utvikla med hensyn til det intensive jordbruket og produksjonsavkastninga, noe som åpner gode perspektiver for utviklinga av en stor sosialistisk produksjon. Industrien, transportvesenet og kommunikasjonsmidlene som blei hardt skadet under krigen fungerer igjen, og har i en viss grad blitt utvikla. Undervisninga og helsevesenet er kraftig utvikla. Sjøl om folks levestandard enda er lav, har alle nok å spise og nok klær, får undervisning og kan betrakte barnas framtid som sikra. Dette er et faktum som savner sidestykke i vårt folks tusenårige historie.

Gjennomsyret av president Ho Chi Minhs ånd av proletarisk internasjonalisme, har vårt folk ved siden av sine nasjonale oppgaver de siste åra, også fortsatt å oppfylle sine internasjonale forpliktelser, og bidrar dermed på en verdig måte til folkenes revolusjonære

Forts. neste side

Til minne om ...

sak i Indokina og verden.

Samtidig har vi på mange områder fått verdifull sympati, hjelp og støtte fra brødre og venner på de 5 kontinenter. Denne materielle og moralske hjelp fra de sosialistiske broderlanda og den progressive menneskeheten har økt krafta i vårt folks kamp

I den grad vi har oppnådd resultater, er det fordi vårt parti har tillempet en uavhengig og suveren utenrikspolitikk, forent patriotismen med den proletariske internasjonalismen, inn tatt en riktig holdning og alltid hevda en logisk og rimelig løsning på de problemene som har dukka opp i den kommunistiske bevegelsen og arbeiderbevegelsen i verden.

Etter president Ho Chi Minhs død brukte partiets sentralkomite mye tid på diskusjoner om partiets oppbygging. Sentralkomiteens 23.

plenium understrekte: "For at partiet som tidligere skal kunne fullføre sine forpliktelser ser mot nasjonen og den internasjonale kommunistiske bevegelsen, må arbeidet med å bygge opp partiet intensiveres, slik at vi hele tida på skapende vis holder fast ved marxismen-leninismens prinsipper i den vietnamesiske revolusjonens nye stadium, og ser til at det har en riktig politisk linje, en radikal revolusjonær ånd, en solid organisasjon og den fullstendige kraft til å stå i ledelsen for de revolusjonære oppgavene, gjennomføre dem og dermed vise seg verdig som leder og en virkelig folkets tjener."

Det er med stor glede vi konstaterer at vårt partis kampdyktighet har vokst de siste åra, at kadrene og medlemmene i partiet har fått mer erfaring, og at hele partiet på en riktig måte har fulgt president Ho Chi Minhs råd:

"Bevar som en øyenstein enigheten og enheten i partiet."

I gode som i dårlige tider sto hele partiet som en samla flokk bak sentralkomiteen, trosset alle hindre og førte folket fra den ene seier til den andre. Når det gjelder å skape et nytt sosialistisk menneske, har partiet ofret mye oppmerksomhet på "skolering og oppfostring av kommende revolusjonære generasjoner. "Våre unge er svært heltemodige, sjelfulle, kultiverte, fulle av styrke og lyst til å følge de eldres revolusjonære tradisjoner. De har påtatt seg den ærefulle oppgaven å vie hele sin ungdom til partiet.

De er flittige og arbeider lidenskapelig med vitenskap og teknikk. I det sosialistiske systemet utvikles disse gode egenskapene i arbeidet, kampen og

studiene. I kampen for å redde nasjonen fra den amerikanske imperialismen, fins det hundretusener eksempler på at den unge generasjon er blitt fostra av partiet og onkel Ho, som for eks. kjemperen i Vietnams folkehær som "Sikter direkte på fienden og skyter," frigjoringssoldaten som bestemte seg for å kjempe og seire og som når han kom til Saigon viste et vennlig ansikt og et naturlig smil i kontakten med innbyggerne i de nylig befrikkede områdene. Folket er svært stolte over og har fullkommen tillit til disse ungdommene, som med fast hånd kommer til å vinne fortsatte framgangener i partiets og onkel Hos revolusjonære verk.

Kamerater og venner,

Etter at Sør-Vietnam er frigjort går revolusjonen inn i en ny etappe, en etappe da 45 millioner vietnamesere samler sine krefter for å bygge et fredelig, gjenforent, uavhengig, demokratisk og blomstrende Vietnam. Dette er folkets inderligste ønske, og samtidig en innretning på utviklinga som stemmer med samfunnets lover.

For å kunne feire årsdagen for president Ho Chi Minhs fødsel på en verdig måte, må derfor landsmenn i Nord mobilisere alle sine krefter for å gjennomføre oppgavene og nå målene i planen for gjenoppbygging og utvikling av økonomien, utvikling av kulturen og dermed fullføre å lege krigens sår, samordne økonomien med det nasjonale forsvaret, skape gode forutsetninger for å gjennomføre de langsiktige planene, intensivere den sosialistiske industrialiseringa, og på den måten intensivere oppbygginga av materielle og tekniske baser for sosialismen, og gjennomføre plikten til å bidra i gjenoppbygginga og utviklinga i Sør. Det viktigste tiltaket som må tas er med økt iver å organisere arbeidet i produksjonen og oppbygginga, forandre heroisme i kamp til styrke i det fredelige arbeidet, utvikle sosialistisk konkurranse i arbeidet, produksjonen og utviklinga av økonomien for å bygge sosialismen. Massenes revolusjonære bevegelse må være en sterk drivkraft på alle områder i produksjonen, i organiseringa av dagliglivet, i opprettholdelsen av orden og sikkerhet, i arbeidet og studiene. Et effektivt resultat av denne bevegelsen gjør det mulig å vurdere denne revolusjonære vilje og kraft i hver enhet, på hvert sted og innafor hver bransje. etter seieren i kampen for å redde

nasjonen fra den amerikanske imperialismen og etter den fullstendige frigjøring i Sør-Vietnam, står nå befolkninga i Sør overfor et problem: å styrke enheten, gjennomføre den nasjonale forsoninga og enheten, intensivere den revolusjonære virksomheten, gjennomføre 10-punktsprogrammet, fortsette å eliminere til ende marionettens krigsapparat fra topp til bunn, rive opp med rota all innflytelse fra den amerikanske nykolonialismen, bygge den demokratiske og folkelige makta på alle nivåer, befeste det nasjonale forsvaret, opprettholde orden og sikkerhet, knuse kontrarevolusjonære aktiviteter og gangstermetoder, mobilisere massene for å øke produksjonen og raskt lege krigens sår, gjenoppbygge økonomien, begynne å bygge en uavhengig og suveren økonomi, ødelegge fiendens dekadente og falske kultur, utvikle den nasjonale og demokratiske kulturen, stabilisere dagliglivet, fullføre oppgavene i den nasjonaldemokratiske revolusjonen for å gå framover i gjenforeninga av fedrelandet, slik at Nord og Sør kan forenes under samme tak.

Kamerater og venner,

I år feirer folket minnet om president Ho Chi Minhs fødsel i ei tid da landsmenn over hele landet gleder seg ubeskrivelig over nasjonens store seier. Elvene og fjellene rister av våre seiersrop! Hele folkets sang gjenlyder til vårt heroiske fedrelands ære!

Landets framtid er sannelig lys, fra og med nå og for evig er vårt folk herrer over hele sitt vakre og rike land, fra Don Van til Ca Mau, fra Tra Co til Vung Tau, fra skogene i Cuc Phuong til skogene i U Minh, fra HaLongbukta til Trung Son-fjellene, fra Sa Pa til Da Lat, fra den Røde Flods delta til Mekongdeltaet. Så mange vakre steder og store rikdommer!

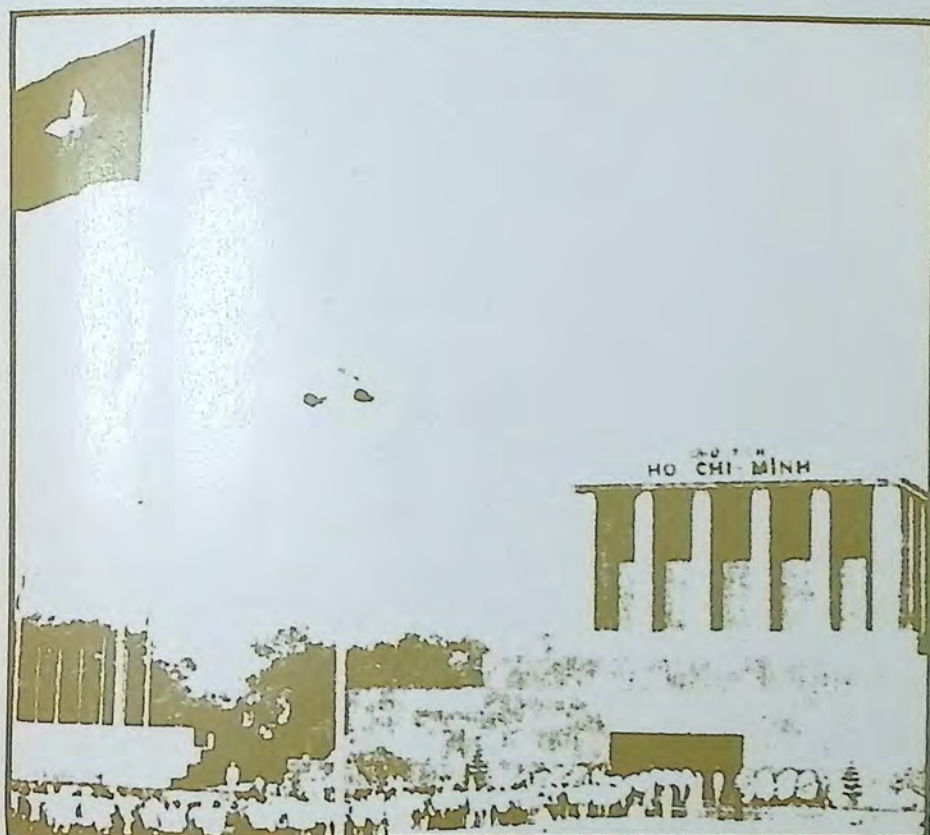
Med sin uutømmelige arbeidsstyrke, sitt flittige arbeid, sin intelligens, sitt mot og sitt skapende sinn og dessuten med støtte og hjelp fra brødre og venner i hele verden, har vårt folk alle muligheter til å gjøre landet blomstrende. Under disse omstendighetene og gjennom å følge den veg som partiet og president Ho Chi Minh har vist, vil vårt folk med sikkerhet bygge et fredelig, gjenforent, uavhengig, demokratisk og blomstrende Vietnam, og dermed bidra til å gi den revolusjonære bevegelsen i hele verden sterke impulser til å "sette Ho Chi Minhs uovervinnelige fane ved det endelige målet."

Ære være vår generasjon som har kjempet under partiets og Ho Chi Minhs ledelse, og som har skapt Ho Chi Minhs epoke, den mest lysende epoke i den vietnamesiske nasjonens 4000-årige historie!
For å være denne ære verdig, må hver

og en av oss nå denne epokes høydepunkt, vi må tjene folkets kropp og sjel, anstrenge oss for å høyne kampånden, arbeidsgleden og gløden i studiene, og fortsette å gjennomføre vår elskede onkel Hos hellige testamente.

Leve et fredelig, gjenforent, uavhengig, demokratisk og blomstrende Vietnam!
Leve Vietnams Arbeiderparti, organisator av alle seire i den vietnamesiske revolusjonen!
Den store president Ho Chi Minh vil alltid leve i vår sak!

Ho Chi Minh – mausoleet



Ba Dinh plassen i nord-vest Hanoi er et viktig historisk sted i Vietnam. Her leste president Ho Chi Minh opp den Vietnamesiske uavhengighetserklæringa den 2. sept. 1945 og markerte dermed slutten på over 80 år fransk kolonistyre.

Til minne om denne dagen og om den mannen som har en viktig plass i alle vietnamesernes hjerte bestemte Politbyrået i Vietnam Arbeiderparti å bygge et minnesmerke på denne plassen.

Det ble avholdt en konkurranse for den beste tegninga. Og seinere ble ei utstilling med modeller fra denne konkurransen sendt rundt i flere byer slik at flest mulig skulle kunne få anledning til å komme med forslag.

Edelt tre, steiner og metaller ble sendt fra alle provinser og de beste bygningsarbeidere i hele landet kom for å delta i bygginga. Hele kvartalet skal vies president Ho Chi Minh. Her skal en bl.a. finne huset hvor Ho bodde fra 1958 til hans død i 1969 og også kontoret hvor han arbeidet.

Hvor mye vet vi om det vietnamesiske folket, deres historie, deres land, om deres kultur?

- 1) Når begynte Frankrike erobningskrigen i Vietnam?
- 2) Hva heter de 3 landsdelene som Frankrike delte landet i?
- 3) Hvem er Nguyen Ai Quoc?
- 4) Når og hvorfor ble Viet Minh dannet?
- 5) Hva er Augusterevolusjonen?
- 6) Truong Chinh skrev en bok i 1947 som skulle forberede folket på langvarig krig mot franskmennene. Hva heter den?

- 7) Hvor skjedde kampene som drev Frankrike definitivt ut av Vietnam?
- 8) Når ble Vietnam delt i to?
- 9) Hva var det høyeste antall amerikanske soldater i Vietnam?
- 10) På hvilken dag vant det vietnamesiske folket den endelige seier?

Se etter på side 29 for å se hvordan du gjorde det.

Adr:

for vietnam

Uranienborgveien 11

Postgiro 20 83 13

Oslo 3

Ansvarlig utg. I. Selsjord.

Tlf. (02) 60 41 07

Lokalgrupper i Solkom

FNL-gruppene i Oslo,
Uranienborgveien 11,
Oslo 3

Trondheim FNL-grupper,
Boks 2844,
Elgesåter,
7001 Trondheim

FNL-gruppene i Bergen,
Boks 3
5014 Bergen Universitet

Fredrikstad FNL-grupper,
Boks 830,
1601 Fredrikstad.

Nesna FNL,
Nesna Lærerskole.

neste nr:

For Vietnam tar sikte på å komme ut med 2 nummer i året. Det vil altså drøye ei tid før dere får neste nummer. Til gjengjeld kan dere se fram til mye bra stoff.

Blant mye annet skal vi prøve å få ei intervju med Sør-Vietnams nye ambassadør i Norden; som kommer med ferske nyheter fra Vietnam.

Vi vil også ha stoff om Vietnams Arbeiderpartis kongress, som holdes i februar. Den er viktig for utviklinga i hele landet.

Til neste gang: Les, studer og spre dette nummeret av FOR VIETNAM!

BYGG VENNSKAPET MELLOM NORGE OG

DET FRIE, UAVHENGIGE VIETNAM



**Bli med i solidaritetskomiteen
for Vietnam**

Solkom gir ut bladet For Vietnam som vil gi opplysninger og informasjon om det vietnamesiske folkets liv i frihet i form av artikler, bilder o.l. For Vietnam tar også for seg utviklinga av vennskapsarbeidet her i Norge.

Etter frigjoringa har den norske dagspressa skrevet svært lite om Vietnam og utviklinga der. Den fredlige gjenoppbygginga ser ikke ut til å være godt stoff for dem. FOR VIETNAM forteller om resultatene av det heroiske vietnamesiske folks mangeårige og seierrike folkekrig. Derfor er det et viktig blad.

Medlemskap i Solidaritetskomiteen for Vietnam koster kr. 50,- pr. ar. (kr. 25,- for pensjonister og skoleelever). Det inkluderer abonnement på For Vietnam.

Pengene sendes:
Solidaritetskomiteen for Vietnam
Uranienborgveien 11, Oslo 3
Postgirokonto 20.298.17

Navn:

Adresse:

- ☐ Onsker å bli medlem
☐ Onsker program og vedtekter